

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

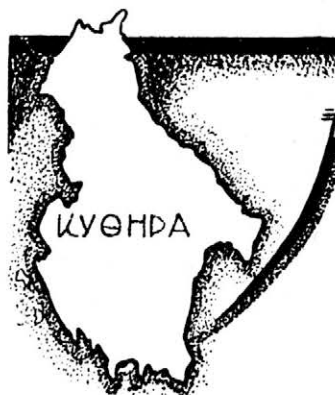
Ἐπάνω ἀπὸ τὸ συγκινητικὸν δίδαγμα ποῦ παρέχει ἡ ἐπίμονος διδασκαλία τοῦ σεμνοῦ Θεοῦ τῆς Γαλιλαίας καὶ πέραν ἀπὸ τὸ ὑποβλητικὸν ἰδανικὸν ποῦ ἐνσαρκώνει ἡ ἀκατάβλητος καλοσύνη τῆς ἠθικῆς πνοῆς του, θεμελιώνεται μετὰ τὴν θρυλικὴν ζωὴν τοῦ Ἰησοῦ καὶ μετὰ τὸ φαντασμαγορικὸν του μαρτύριον μίαν θρησκείαν περισσότερο ἀνθρωπίνην καὶ ὀλιγώτερον δογματικὴν, ἡ θρησκεία τῆς διαρκoῦς προσπαθείας διὰ τὴν καλυτέρευσιν τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ παράδοσις μᾶς ἄφησε τὴν κληρονομίαν τῆς θεϊκῆς καταγωγῆς καὶ τῆς μεταφυσικῆς διαμορφώσεως τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τοῦ Μεγάλου Ναζωραίου· ὁ φανατισμὸς τῶν πιστῶν ἐκράτησε μέχρι τὰ χρόνια μας ὡς κυριώτερον ἔρεισμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας τὸν δογματικὸν της προσανατολισμόν. Τὶ ἐνδιαφέρουν ὅμως ὅλα αὐτά; ὅταν μέσα ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τοῦ ἀνησύχου αὐτοῦ Ἰουδαίου ποῦ ἔσπειρε τὴν ἀναστάτῳσιν εἰς τὸν κόσμον μετὰ τὴν ὀλύμπιον προφῆτην ἐνὸς φιλοσόφου καὶ μετὰ τὴν ἀκατάβλητον ἐπίμονήν ἐνὸς προφήτου, προβάλλουν τὰ ζωντανότερα πορίσματα καὶ οἱ διδακτικώτερες κατευθύνσεις δι' ἓνα καθαρῶς ἀνθρώπινον μάθημα;

Πόσον ὀλίγον προώδευσε ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ ὁ ἐπαναστάτης τῆς Γαλιλαίας ἐξαπέλυε τὸ ἀνατρεπτικὸν του κήρυγμα εἰς τὸν ἀψίκορον καὶ ἀνυπόμονον Ἰουδαϊκὸν ὄχλον ποῦ ἐστάθη ἀνίκανος νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ νὰ τὸ ἐγκολπωθῇ! Καὶ τοῦτο διότι μέσα εἰς τοὺς ἀπροσίτους καὶ δισεξητήτους μαιάνδρους τῆς δογματικῆς διδασκαλίας πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ πίστις καὶ ἡ μυστικοπάθεια τῶν ἐπιγόνων κατηύθυνε τὸ λαμπρὸν δίδαγμα, ἡ θυσία τοῦ Σωτῆρος παρεξηγήθη καὶ ἠρμηνεύθη ἀπὸ μόνην τὴν μεταφυσικὴν της ἀποψιν.

Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ παρουσιάζει ὀλόκληρος μετὰ τὴν ἀπόλυτον συνέπειαν τῆς γενικῆς της γραμμῆς, τὴν ἔντονον ἐπίμονήν εἰς τὴν πρωταρχικὴν ἰδέαν τῆς διαρκoῦς προσπαθείας. Τῆς προσπαθείας ποῦ ἐπιδιώκει τὴν καλυτέρευσιν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ὑλικῆς θέσεως τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὴν δημιουργίαν τῶν ἐσωτερικῶν ἰδανικῶν ποῦ προσαρμῶζονται περισσότερο εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ποῦ ὀδηγοῦν εἰς τὴν διαμόρφωσιν ἐνὸς καλυτέρου ἐπιπέδου ζωῆς. Τῶν ἰδανικῶν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἰσότητος. Ὡς φαινόμενον καθολικόν, τοποθετούμενον μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῆς ἐποχῆς, ἡ ἰδεαλιστικὴ αὐτὴ ἔκρηξις τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ὑπῆρξε μία συγκινητικὴ ἐκδήλωσις τῆς ἀντιδράσεως ποῦ προκαλεῖ ἡ ἀπόλυτος πίστις εἰς τὴν τύχην ἐνὸς ἀκλονήτου ἰδανικοῦ.

Ὅ,τι ὅμως κατέστησε αἰωνίαν τὴν ἀξίαν τῆς προσπαθείας αὐτῆς καὶ μετέδωσε τὴν λαμπηδόνα της εἰς τοὺς ἐπαλλήλους αἰῶνας, ποῦ διεδέχθησαν τοὺς χρόνους τοῦ δράματος τοῦ Κήπου τῶν Ἐλαιῶν, εἶναι ἡ θυσία ποῦ ἐστεφάνωσε τὴν προσπάθειαν. Ἡ θυσία αὐτὴ ἔδειξε τὴν σημασίαν ποῦ ἔδιδε στὴν προσπάθειά του ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐχάραξε τὸν δρόμον διὰ κάθε ἀληθινὴν πίστιν πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ ὠραίου ἰδανικοῦ. Ἐτσι, τὸ σημαντικώτερον γεγονός τῆς δράσεως του ὑπῆρξε περισσότερο ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν του τὴν ἰδίαν, ἡ θυσία ποῦ ἐστεφάνωσε τὴν προσπάθειάν του. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ θρησκεία του, ἡ θρησκεία τῆς θυσίας εἶναι τὸ σεμνώτερον ἀπόκτημα τῆς ἀνθρωπότητος.

Νέα από το Νησί

ΣΕΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΚΥΘΗΡΑ

Τὰς πρωινὰς ὥρας τῆς 10ης Ἀπριλίου ἐγένετο εἰς τὴν Νῆσον αἰσθητὴ σεισμικὴ δόνησις ἀσθενὴς καὶ μικρᾶς διάρκειας.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Εἰς τὰ Κύθηρα ἐγκατεστάθη ὁ μουσικοδιδάσκαλος κ. Ν. Κεφαλᾶς ὁ ὁποῖος ἤρχεισε νὰ παραδίδῃ μαθήματα βιολίου, μανδολίνου καὶ κιθάρας εἰς διαφόρους νέους καὶ νέας. Τὴν 17ην Ἀπριλίου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κυθηραϊκοῦ Συνδέσμου ὁ κ. Κεφαλᾶς ἔπαιξεν μὲ βιολί διάφορα μουσικὰ τεμάχια συνοδευόμενος ἐπίσης μὲ βιολί ὑπὸ τοῦ ὀκταετοῦς υἱοῦ του.

Η ΕΠΙΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΚΥΘΗΡΩΝ — ΚΑΨΑΛΙΟΥ

Ἡ ἐνεργεία καὶ φροντίδι τοῦ «Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Κυθήρων» γενομένη ἐπισκευὴ τοῦ δρόμου Κυθήρων — Καψαλίου ἐπερατώθη

ἐπιτευχθεῖσης τῆς ἀρτίας ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐπιδιορθώσεώς του.

Ο ΝΑΟΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΚΑΡΑΒΑ

Δημοσιεύομεν ἐναντι φωτογραφίαν εἰκονίζουσαν τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ ἐν Καραβᾷ ναοῦ Παναγίας Δεσποίνης. Διὰ τοὺς γνωρίζοντας πρὸ ἐτῶν τὸ μικρὸ ἐκκλησιδιάκι αὐτὸ τοῦ Καραβᾷ νομίζομεν ὅτι δίδομεν μεγάλην ἐκπληξιν παρουσιάζοντες μίαν μόνην πλευρὰν τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου πλέον ναοῦ. Ἡ ἀνάπτυξις καὶ ὁ πλοῦτος τοῦ ναοῦ εἶναι ἔργα τῶν ἀγαθῶν Καρυβιτῶν τῶν ὁποίων τὰ πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἰδιαίτην μαζπατοῖδα αἰσθήματα δὲν ἐμποδίζονται ἀπὸ τὰς ἀποστάσεις. Οἱ Καραβίται εἰς ὁποιοδήποτε σημεῖον τῆς ὑδρογείου σφαίρας καὶ ἂν εὐρίσκονται ἐνθυμοῦνται πάντοτε τὴν νῆσον μας καὶ διαθέτουν εἰς χαρίστως τὸν ὀβολὸν των διὰ πᾶν ἔργον τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἐνισχύσεώς των θέλει πλουτίσῃ τὸ χωριὸ των. Ἔνα εὖγε ἀνήκει εἰς τοὺς φιλοπάτριδας συμπολίτας μας

Καραβίτας τῶν ὁποίων κατ' ἡμέραν σχεδὸν θαυμάζομεν ἔργα των, κοινῆς ὀφελείας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

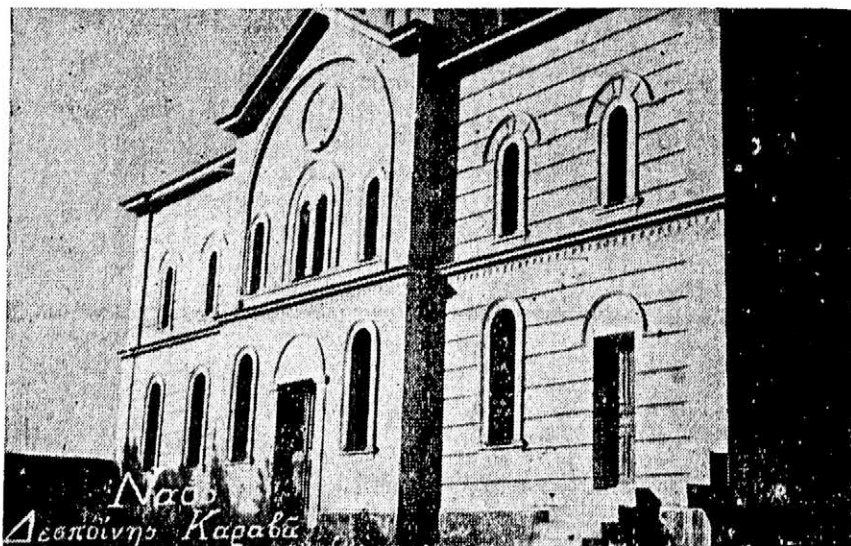
Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἐν Καραβᾷ ναοῦ Παναγίας Δεσποίνης ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. Γεωργίου Ζαντιώτη, Παναγ. Μ. Διακοπούλου, Ἀντωνίου Σουρῆ, καὶ Παναγιώτου Βενάρδου εὐχαριστεῖ εὐλικρινῶς πάντας τοὺς συντελέσαντας ὅπως-δήποτε εἰς τὴν ἐπισκευὴν πλουτισμὸν καὶ ἀποπεράτωσιν τοῦ ναοῦ.

Ἐν Καραβᾷ 6 Ἀπριλίου 1932

ΑΡΙΣΤ. ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΕΙΣ ΔΙΑΚΟΦΤΙ

Διὰ τοῦ βενζινοπλοίου «Γεώργιος» τοῦ συμπολίτου κ. Ν. Μαζαράκη μετεφέρθη

Ναὸς Δεσποίνης Καραβᾷ

σαν εἰς Διακόφτι οἱ στυλοὶ καὶ λοιπὰ ἀπαραίτητα ὑλικά διὰ τὴν ἐκεῖ ἐγκατάστασιν τηλεφώνου.

Κατ' ἄ πληροφροῦμεθα καταβάλλονται ἐνεργεῖαι διὰ τὴν ἐγκατάστασιν φάρου εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος Διακοφτίου πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ναυτιλλομένων.

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΗΣ ΣΤΗΛΗΣ

Πληροφροῦμεθα ἐκ Μυτᾶτων ὅτι ὁ γνωστὸς διὰ τὰ πατριωτικά του αἰσθήματα συμπολίτης κ. Γ. Σκλάβος ἐξ Ἀυστραλίας δωρητὴς τοῦ ποσοῦ διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ὁδοῦ Μυτᾶτων—Βιαραδίκων, συνεχίζων τὴν πατριωτικὴν δ'ράσιν του, ἀνέθεσεν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις γλύπτην κ. Ἰωάννην Δαμάραν τὴν κατασκευὴν ἀναμνηστικῆς στήλης ἐπὶ τῆς ὁποίας θ' ἀναγραφοῦν τὰ ὀνόματα τῶν κατὰ τοὺς τελευταίους πολέμους πεσόντων Μυτατίων. Ἡ στήλη θὰ τοποθετηθῇ εἰς τὸ κεντρικώτερον σημεῖον τοῦ χωρίου Μυτᾶτων.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγραφησομένων ὀνομάτων πεσόντων ὀπλιτῶν θ' ἀναγρά-

φονται καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πεσόντων ἀξιωματικῶν ἐκ Μυτᾶτων ἀειμνήστων Παν. Μ. Πρωτοψάλτη, καὶ Κ. Πρινέα,

Ἡ ὅλη δαπάνη διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ τοποθέτησιν τῆς στήλης θ' ἀνέλθῃ εἰς δρχ. πενήκοντα χιλιάδας.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι διὰ πρώτην φοράν ἐν Κυθήροις γίνεται παρόμοιον ἔργον, πιστεύομεν δὲ ὅτι τὸ πατριωτικὸν παράδειγμα τοῦ ἀξίου παντὸς ἐπαίνου συμπολίτου κ. Γ. Σκλάβου θὰ εὖρη πολλοὺς μιμητὰς.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΦΗΣΕ

Τὸ ἔτος 1893 ἦμουν μαθητὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου Ποταμοῦ. Μία χειμωνιάτικη μέρα εἶδα στὸ μαγαζὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χλαμπέα ἕνα νέο, ξενοτεμένο, μὲ μαῦρο ἀδιάβροχο, μὲ δασὺ μαῦρο μούσι, μού ἔκαμε ἐντύπωση τὸ καλὸ του ἐσωτερικὸ καὶ ἐρώτησα ποῖος εἶναι. Μοῦ εἶπαν πῶς εἶναι ὁ νέος γιατρὸς Ραπτιάκης. Ἦταν χωριανὸς μου μὴ δὲν τὸν ἐγνώριζα. Σὺν ἔγεινα νέος καὶ ἐγκατεστάθηκα στὸ Λιβάδι, τὸν ἐγνώρισα. Συναντηθήκαμε πολλὰς φορὰς ἐν τῇ ζωῇ τοῦ χωριοῦ μας. Ἦταν πάντα ὁ «ἀριστοκράτης» καὶ ὁ «κύ-

ριος» τοῦ Λιβαδιοῦ μας. Μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς ψυχῆς του ἐν συναναστροφῇ καὶ τῇ συντροφίᾳ ἐσκόρπα πάντα γύρω μας τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐχαρίστηση καὶ μὲ τὴν ἀξιοπρέπειά του καὶ εὐγένειά του ἔδινε πάντα τὸ τόνο τῆς σοβαρότητος. Στὴ συνομιλία του πάλι μὲ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρα του καὶ εὐδινκρυσία του ἐκέρδιζε τὸ συνομιλητὴ του καὶ τοῦ ἐγένετο τὴν ἐντύπωση πῶς ἔχει ἐμπρὸς του ἕνα καλὸ του φίλο. Λάτρευε ὅπως ἦταν πάντα τῶν λουλουδιῶν εὐβρισκε γύρω σ' αὐτὰ τὴν καλύτερὴν του συντροφιά ἀκόμη καὶ ὅταν ἔβγαίνε ἐξω μὲ κάποιον ἀπ' αὐτὰ ἐπὶ τὴν κομβιοδόχην. Καλὸς γιατρὸς ὅπως ἦταν, καλὸς κατηρητισμένος μελετηρὸς καὶ παρακολουθῶντας τὴν ἐπιστήμην του ἔγινε παγκυθηραϊκὴ φυσιογνωμία καὶ εὐεργετικὸς ἐπὶ τὴν ὑγεινὴν κατάστασιν τοῦ νησιοῦ μας. Μὲ τὴν ἀπόλυτην καθαριότητα ποῦ ἀπαιτοῦσε ἐπὶ τὴν περιποίησην τοῦ ἀρρώστου καὶ τὴς ἄλλης του ὁδηγίης ἔδινε κατεύθυνση ἐπὶ τὴν καλύτερευση τῶν ὄρων τῆς ὑγεινῆς τοῦ νησιοῦ μας, ἐνῶ μὲ τὴν

ΟΙ ΚΥΘΗΡΙΑΙΟΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΣΙΡΙΓΩΤΙΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

ΜΕ ΤΟΝ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΣΤΟ ΤΑΤΟΪ & ΚΙΘΑΡΑΝ

Τὸ «Τσιριγὸ στὸ Τατόϊ».

Νὰ μιὰ φρόσις ποὶ θὰ ξενίσῃ πολλοὺς, γιὰτὶ μονάχα γι' αὐτεῖο μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ τετοιο πράγμα. Κι' ἐν τούτοις εἶναι ἀλήθεια, αὐτὸ συντελέσθη μὲ τὴν τελευταία ἐκδρομὴ τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου Κυθηρίων», τῆς 17 Ἀπριλίου

Πρὸ τῶν Ἀνακτόρων

ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν πὼς ἀκολούθησαν αὐτὴν συμπολιταί μας ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς πύση; ἡλικίας, καὶ ἔγινε μιὰ καθ' ὅλην Κυθηραϊκὴ συγκέντρωσις εἰς τὴν ὅπου ἂν εἶδη μορφὴ τσιριγῶτικον πανηγυριοῦ, μὲ τὶς τσιριγῶτικες μαντινάδες καὶ τὴν τσιριγῶτικὴν ὀρχήστρα. Ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει ἀτοκλειστικὸν στὰ φιλότιμα παιδιὰ ποὺ ἀποτελοῦν τὸν Φιλεκπαιδευτικὸν Σύλλογον Κυθηρίων. Ἡ μεγάλη συγκέντρωσις τῶν συμπολιτῶν καὶ τὸ κέφι τὸ ὅποιον μέχρι τῶν ἐσπερινῶν ὥρῶν ἐπεκράτησε ἀφῆκαν τὸς καλλιτέρας ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν γραφεῖσαν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ νεαροῦ σωματείου μας.

Ἄς παρακολουθήσωμεν ὁμως λεπτομερέστερον τὰ πράγματα.

* *

Ἀπὸ τῆς 12 Ἀπριλίου διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἐνωλοφόρησαν ἐγκύκλιον τοῦ συλλόγου μὲ περιεχόμενον τὴν ἀγγελίαν τῆς προσετομαζομένης ἐκδρομῆς διὰ τὴν Δεκέλειαν καὶ Κιθάρα. Ἡ ὑποδοχὴ τῆς ὁποίας ἔτιχεν ἡ γνωστοποίησις αὐτὴ ὑπῆλθεν ἀρίστη, διότι τὸ πλῆθος τῶν συμπο-

ἀφιλοκέρδιά του στὴ θεορατεία τῶν πτωχῶν μισοτυροῦτε τὰ φιλανθρωπικὰ του ἀσθήματα.

Γιὰ μᾶς τοὺς Λιβαδίτες ποὺ τόσο τὸν ἐσυμπαθοῦσαμε καὶ ἐσεβόμαστε, ὁ σκληρὸς θάνατός του μᾶς ἐσυγκίνησε καὶ ἐλύπησε βαθεῖα καὶ μᾶς ἀφῆσε ἓνα κενὸ ποὺ δύσκολα ἀναληφθῆναι.

Λιβαδί, Ἀπρίλιος.

Ι. Π. Κ.

λιτῶν μας ἀσυνήθιστον εἰς τοιαύτας ἐκπλήξεις, ἔπερνε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συγκεντρωθῇ σὲ κάποιον μέρος μακριὰ ἀπὸ τὸ θόρυβον τῆς πόλεως, καὶ ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὸ καταγάλανον οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς, πλαισιωμένον ἀπὸ τὴν πρασινάδα τῶν πυκνοφυτευμένων πεύκων καὶ ἐλάτων νὰ σφρηλατήσῃ πραγματικὰ τοὺς πατριωτικὸς δεσμοὺς καὶ ν' ἀναπτύξῃ τὰς σχέσεις του.

Τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς 17 Ἀπριλίου ἔξ μεγάλα λεωφορεῖα αὐτοκίνητα—τὰ δύο ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ—μετέφεραν εἰς τὴν ἄκρην τῶν Ἀθηνῶν, στὸ Τατόϊ, τοὺς συμπολίτας μας, καὶ ἐστάθμευσαν ἔξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ θερινὰ ἀνάκτορα. ὅπου τὸ μόνον ἐστιατόριον ὑπάρχει, δευθυνηόμενον ἀπὸ ... ἀπὸ ποῖον ἄλλον παρὰ ἀπὸ Κυθηρίων, κάποιον, Κορωναῖον.

Ἦταν 10 1/2 ἕως 11 ἡ ὥρα, ὅταν ὁλόκληρος αὐτὸς ὁ κόσμος τῶν γνωστῶν συμπολιτῶν μας πῆρε τὴν θέσιν του στὰ

Χορὸς

τραπέζια, ποὺ ἀπλώθησαν στὴν πλατεία τοῦ ἐστιατορίου, τὴ σκεπασμένη ἀπὸ τὸν φυσικὸ πράσινο τάπητα τῶν δασεῶν χόρτων. Μὲ τὸ γέλιο στὰ χεῖλη καὶ τὴ χαρὰ ποὺ ἔδιδε ἡ ἐξοχὴ σὰν μιὰ μεγάλη οἰκογένεια ἄρχισαν τὸ φαγοπότη ἔπειτα ἀπ' τὸ ὅποιον ἀκολούθησαν οἱ χοροί.

Ὅποιος ἔτιχε νὰ βρεθῇ σὲ πανηγῶρι στὸ Τσιριγὸ καὶ θυμᾶται ἀκριβῶς πὼς γίνεται ἐκεῖ, θὰ προσέτῃ νὰ νοιώσῃ πραγματικὰ ποὺ ὠφείλετο ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς αὐτῆς τοῦ Φ. Σ. Κ. Δυὸ βιολιά ποὺ ἔπαιζαν πολὺ καλά οἱ συμπολιταὶ Νικόλ. Ποτήρης καὶ Βαλέριος Παινεῆς ἐσκόρπιζαν συνεχῶς τὸ κέφι μὲ τοὺς τσιριγῶτικους χοροὺς τοὺς ὁποίους ἐχόρευσαν μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν οἱ ἐκδρομεῖς. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ἔδω ὅτι ὁ κ. Ὄθων Χοιροπόλλης; ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλος μὲ τὶς τσιριγῶτικὰ σατυρικὰ μαντινάδες μὲ τὶς ὁποῖες βοηθοῦσε τὴν αὐτοσχέδια ὀρχήστρα.

Ἐπειτα ἀπὸ τὶς 2 1/2 μετὰ τὸ μεσημέρι οἱ ἐκδρομεῖς μετέβησαν καθ' ὀμάδας καὶ ἐπεσκέφθησαν τοὺς βασιλικὸς τάφους, τὰ θερινὰ ἀνάκτορα καὶ τὴν θέσιν Κιθάρα, διασχίζοντες καλοστρωμένους δρόμους σκεπασμένους ἀπὸ πεύκα. Ὅταν τ' ἀπόγευμα ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια καὶ κουρασμένοι ἐπεδόθησαν καὶ πάλιν εἰς τὸ φαγοπότη, τὰ μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἐνωλοφόρησαν τὸ λαχεῖον τοῦ Συλλόγου τὸ ὅποιον ἠγοράσθη ἀπὸ τοὺς ἐκδρομεῖς μὲ μεγάλην ἐνθουσιᾶσιν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μεγάλη διάθεσις τοῦ λαχεῖον ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἰκανότητα τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῶν ὁποίων ἡ εὐγένεια καὶ ἡ χάρις υποχρέωνεν τοὺς ἐκδρομεῖς. Διέθεσαν δὲ τὰ λαχεῖα ἡ κ. Γίτσα Σ. Καράνη καὶ αἱ δεσποινίδες Παμπούκη, Ἀθηνᾶ Σίμου καὶ Καίτη Σιγάλα.

Περὶ τὴν 6 1/2 μ. μ. ἐγένετο καὶ ἡ κλήρωσις τοῦ λαχεῖον ἡ ὁποία ἐνεθουσίασεν ἄρκετὰ τοὺς τυχηροὺς διότι οἱ κερδίσαντες ἀρίθμοι ἔδωσαν εἰς τοὺς κατόχους των, ταμὰ γλυκῶν καὶ μπουτῖα ψημένα στὸ φούρνον.

Τὴν ἐκδρομὴν ἐτίμησαν ὁ βουλευτὴς Πειραιῶς κ. Γ. Σακαλῆς, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Πειραιῶς κ. Γ. Ἀναγνωστόπουλος οἱ ὅτιοι δι' ὠφρασιᾶτων προποσέων ἐπέλεξαν ἐγκώμια τοῦ Κυθηραϊκοῦ στοιχείου τὸ ὅποιον ἐχαρκτήρισαν ὡς στοιχεῖον προόδου καὶ ἐργατικότητος ἀποτελοῦν τὸ σέμνωμα τοῦ Πειραιῶς.

Ἐκδρομεῖς

Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπανῆλθον εἰς Ἀθήνας τὴν 10 νυκτερινὴν πλήρως ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀρίστων ἐντυπώσεων.

Διεκρίναμεν τοὺς ἐξῆς: κ. κ. Π. Κασσιμάτην, Α. Οἰκονομόζον, Χαράλ. Ζαντιώτην — Εὐάγγ. Ζαντιώτην

ΚΡΙΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΜΕΛΩΝ ΑΥΤΟΥ — Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἡ ἀπὸ τῆς τελευταίας Συνελεύσεως τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου Κυθηρίων Ἀθηνῶν σοβοῦσα κρίσις, ἐξεδηλώθη κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα διὰ τῆς παραίτησεως ὑπερτριάνοντα μελῶν αὐτοῦ. Οἱ παρατηθέντες διὰ τοῦ ἐξῆς ἐγγράφου των :

Ἀθῆναι 12 Ἀπριλίου 1932

Πρὸς τὴν
Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ
«Κυθηραϊκὸς Κήρυξ»
Φίλωνος 96

Πειραιᾶ

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν ὑμᾶς ὅπως εὐχρεστούμενοι καταχωρίσητε τὴν ἐσθόλαστον παραίτησίν μας ὡς μελῶν τοῦ «Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου Κυθηρίων» εἰς τὰς στήλας τῆς ἐγκρίτου ὑμῶν ἐφημερίδος τῆς ἀσχολουμένης καὶ ἐνδιαφερομένης πάντοτε μὲ τὰ γενικά Κυθηραϊκά ζητήματα.

Μεθ' ὑπολήψεως

Κατ' ἐντολὴν τῶν παρατηθέντων
Μελῶν

ΣΤ. ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ

διεβίβασαν καὶ πρὸς ἡμᾶς τὸ πρὸς τὸν ΦΣΚ ὑποβληθὲν ἐγγράφον τῆς παραίτησεως των, δι' οὗ ἐκθέτουν τοὺς λόγους τῆς παραίτησεως των διὰ τῶν ἐξῆς :

Ἀθῆναι τῆ 26 Μαρτίου 1932

Πρὸς τὸ
Διοικητικὸν Συμβούλιον
τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου
Κυθηρίων

Ἐν Ἀθήναις

Πρὸ δύο ἀκριβῶς ἐτῶν, ἄλλοι ἐξ ἡ-

Ἀνάγ. Στρατηγόν, Δ. Πατρίκιον, Κ. Λουράντον, Θ. Στρατηγόν, Κ. Μαλιάνον, Στ. Καψάνην, Γ. Στρατηγόν, Παν. Μ. Μεγαλοοικονόμον, Παῦλον Στρατηγόν, Ν. Ζαμάνην, Γ. Σταματάκον, Δ. καὶ Ἄρ. Ζαντιώτην, τοὺς ἀδελφοὺς Μπαβέα, Γ. Γλυτσόν, ἀδελφοὺς Κορωναίους Ν. Καστοῖσιον, Π. Γαβροῖλην, Γ. Μουλόν, Α. Σίμον, Ν. Κρίθαρη, Θ. Ἀρώνην, Ὁ. Χριστοφίλην, Α. Μαζαράκη, Ν. Κορωναῖον, Χ. Μουλόν, Σπ. Λογοθέτην, Δ. Μεγαλοοικονόμον, Β. καὶ Μ. Χλέντζον, Σπ. Κασιμάτην, Ν. Ἀρώνην, Π. Β. Στρατηγόν, Ε. Κοκκινέαν, Π. Κασιμάτην, Χ. Κορωναῖον, Α. Κρίθαρη, Α. Χαρολαμπαπουλος κ. λ. π.

Καὶ τὰς Κυρίας : Μαζαράκη, Καψάνη, Κασιμάτη, Σταματάκη, Μαλιάνου, Στρατηγοῦ, Ζαμάνη, Στρατηγοῦ, Πατρικίου, Χλέντζου, Σιγάλα, Κορωναίου, Κουκούλη, Παστοῦ, Σταυρούλακη κ. λ. π.

Καὶ τὰς Δίδας : Σοφία Βενάρδου, Ἀθηνᾶ Σίμου, Καίτην καὶ Ἄαγ. Σιγάλα, Κούλαν Κορωναίου, Σταυρούλαν Παναγιωτοπούλου, Ζαμάνη, Ἐλ. Παμπούκη, τὰς ἀδελφὰς Λαγουδιάκη, Μαρ. Ζήση, Κασιμάτη, τὰς ἀδελφὰς Κουστουράκη, Εὐτ. Πατρικίου κ. λ. π.

μῶν μόλις ἀπόφοιτοι τότε τοῦ Γυμνασίου καὶ ἄλλοι φοιτηταὶ ἤδη, ἰδρύσαμεν ὑπὸ τοῦ καλύτερου οἰωνοῦ τὸν Φ.Σ.Κ. μὲ πρόγραμμα καὶ σκοπὸν ὅπως δι' αὐτοῦ, ὑπεράνω καὶ στενῆς τοπικιστικῆς ἀντιλήψεως καὶ μικρότητος, ὑπεράνω προσωπικῶν συμπαθειῶν καὶ ἀτομικῶν βλέψεων, διαθέτοντες ὅλας τὰς δυνάμεις μας πρὸς τοῦτο, δημιουργήσωμεν καὶ ἐμφυσησώμεν νέαν πίστιν πολιτισμοῦ, ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς μικρᾶς ἀλλ' ἀγαπητῆς ἰδιαίτερας πατρίδος μας.

Πρωταρχικὸς ὄρος διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοιοῦτου προγράμματος ἔπρεπε φυσικὰ νὰ εἶναι ἡ μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου εἰλικρινὴς καὶ ἀνυστερόβουλος συνεργασία, ἀδελφικὴ ὁμόνοια καὶ ἀγάπη, ἀνωτέρα καὶ ἀντικειμενικὴ ἀντιμετώπισις ὅλων τῶν σχετιζομένων μὲ τὰ Κύθηρα ζητημάτων.

Ἀτυχῶς ἐξ ἀρχῆς ἡ πλειοψηφία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴν ἄσκησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπέδειξε πείσμα, αὐταρχισμόν καὶ περιφρόνησιν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς παρατηρήσεις τῆς μειοψηφίας. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἀντὶ τῆς Ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ συνεργασίας, ἀντὶ τῆς πνοῆς τῶν ὄνειροπολήσαμεν ὅλοι διὰ νὰ καταρριφθοῦν αἱ προλήψεις, αἱ πλάναι καὶ αἱ διαιρέσεις, ἐκκλητικὸι παρατηρήσαμεν ὅτι πνεῦμα διχονοίας καὶ ἐχθρότητος μᾶλλον ὑπηγόρευε τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς. Καὶ τέλος ὅλαι αἱ ἐπ' ἐσχάτων ἐνέργειαι τῆς πλειονότητος τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου καὶ ἰδίᾳ ὁ τρόπος τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐργασιῶν τῆς τελευταίας γενικῆς συνελεύσεως αὐτοῦ καθ' ἣν καταφώρος καὶ μὲ πρωτοφανῆ ἰταμοτήτα παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ μαρτυροῦν ὀριστικὴν καὶ ἀνεπιφύλακτον πλεόν ἐκτροπὴν ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ προορισμοῦ τοῦ Φιλεκπ. Συλλόγου.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας δὲν δυνάμεθα νὰ ἀνήλωμεν ἐφεξῆς εἰς τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου τούτου καὶ ὑποβάλλομεν τὴν παραίτησιν ἡμῶν, παρακαλοῦντες ὅπως γίνῃ ἀποδεκτὴ.

Τὰ μέλη

Ἰωάν. Σ. Κασιμάτης, Ἀνδρέας Δ. Φατούρας, Ἐμμ. Ι. Κοντολέων, Μ. Α. Πετροχείλου, Δημ. Ι. Κοντολέων, Χρ. Α. Καλλιγέρου, Ἰωάν. Σ. Βοδιντάνας, Κοσμᾶς Ν. Μαζαράκης, Νικ. Θ. Νικηφοράκης, Θεμ. Γ. Πετροχείλος, Νικ. Π. Νικηφοράκης, Ἰούλ. Σπ. Βαρυπάτης, Ἄντ. Στ. Νικηφοράκης, Ἰωάν. Σπ. Βαρυπάτης, Γεωρ. Χ. Πετροχείλος, Στ. Παν. Καντιώτης, Εὐγ. Π. Καλλιγέρου, Κοσμᾶς Π. Καλλιγέρου, Παν. Α. Τριψύλλης, Ζαχ. Γ. Πετροχείλος.

Κύθηρα τῆ 5 Ἀπριλίου 1932

Πρὸς τὸ

Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου Κυθηρίων

Ἐν Ἀθήναις

Τὰ κάτωθι ὑπογεγραμμένα ἀντεπιστέλλοντα μέλη τοῦ Φ. Σ. Κ. λαβόντα γνώσιν τοῦ ἐγγράφου τῆς παραίτησεως τῶν εἴκοσι (20) τακτικῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ τῶν λόγων οἱ ὅποιοι ὑπηγόρευσαν αὐτήν, ἐπιδοκιμάζομεν ἀπολύτως τὰς σκέψεις καὶ τὴν στάσιν αὐτῶν καὶ ὑποβάλλομεν ὡσαύτως τὰς παραίτησεις ἡμῶν, παρακαλοῦντες ὅπως γίνουν αὐταὶ δεκταί.

Τὰ ἀντεπιστέλλοντα μέλη

Μαρία Σ. Μαδδέλου, Π. Σ. Μαδδέλου, Ε. Πετροχείλου, Μαρία Πετροχείλου, Φωτεινὴ Πετροχείλου, Ἐλένη Πετροχείλου, Ἀλεξ. Πετροχείλου, Χαρίεσσα Γορδοβονά, Γεώργ. Καλλιγέρος, Ἰωάν. Κ. Λουράντος, Γεώργ. Κ. Μαλιάνος.

Ὡς προκύπτει ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐγγράφου τῶν οἱ παρατηθέντες ἐπικαλοῦνται τὴν κακὴν διαχείρισιν τῶν τῶν Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου παρὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ ὁποίου τὴν στάσιν χαρακτηρίζωσιν ἐχθρικὴν ἐναντὶ αὐτῶν. Ἡ ὁμαδικὴ ὁμως παραίτησις αὐτῶν καὶ τὸ γεγονός ὅτι διὰ τοῦ ἐγγράφου των δὲν ἐπικαλοῦνται σοβαρὸν λόγον διήλθσαν αὐτοὺς εἰς παραίτησιν δὲν δύναται νὰ μᾶς μεταβάλῃ τὴν γνώμην ὅτι ἕτερα ἔλας τήρια ἐγένοντο ἀφορμὴ τῆς ἀποχωρήσεως των ἀπὸ τὸν Σύλλογον τὸν ὁποῖον ὅπως οἱ ἴδιοι δηλοῦσιν ἴδρυσαν ἐμπνεόμενοι ἀπὸ ἄκρατον πατριωτισμὸν καὶ ἀποβλέποντες εἰς σχολοπὴν ὑψηλότερους. Μὲ φόβον νὰ λυθῶμεν τοὺς παρατηθέντας καθ' ὅλα ἀγαπητοὺς συμπολίτας μας δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ κακίσωμεν τὴν στάσιν διότι ἐὰν ἀντελαμβάνοντο κακὴν διαχείρισιν καὶ ἐχθρότητα τοῦ Συμβουλίου, ἠδύνατο δι' ἄλλης ὁδοῦ τῆς νομίμου καὶ προβλεπομένης ἐκ τοῦ καταστατικοῦ νὰ ἐπιτύχωσιν τὸν ἔλεγχον τοῦ Συμβουλίου καὶ τὴν ἐπαναφορὰν τῶν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, ἐὰν δεχθῶμεν ὅτι τοῦτο ἔσφαλεν. Ἐχομεν τὴν γνώμην ὅτι τρίακοντα μέλη ἐνὸς σωματείου ἀριθμοῦντος ὀγδοήκοντα ἐν συνόλῳ μέλη, εἶχον ὅλην τὴν δύναμιν καὶ συνέλευσιν νὰ συγκαλέσωσι καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Συμβουλίου νὰ κάμωσι χωρὶς νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν ἐπαναστατικὴν, αὐτόχρημα, ἐνέργειαν πρὸς ζημίαν τοῦ τε Συλλόγου των καὶ τοῦ Κυθηραϊκοῦ ὀνόματος.

Τὸ Διοικητ. Συμβούλιον, ὑπ' ὄψει τοῦ ὁποίου ἐτέθησαν αἱ παραίτησεις ἠρηνήθη ν' ἀποδεχθῆ αὐτάς, ἔκαμε δὲ πρὸς τοὺς παρατηθέντας τὴν ὑστάτην ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἀποστολῆς πρὸς αὐτοὺς τοῦ ἐξῆς ἐγγράφου τῶν :

Ἐν Ἀθήναις τῆ 22 Ἀπριλίου 1932

Πρὸς τοὺς Κυρίους Κυρίους

Ἀνδρέαν Δ. Φατούραν, Ἰωάννην Σ. Κασιμάτην, Ἐμμανουὴλ Ι. Κοντολέοντα, Κοσμᾶν Ν. Μαζαράκη, Ν.

κόλαον Θ. Νικηφόρακην, Μανού-
δον Α. Πετρόχειλον, Δημήτριον Ι.
Κοντολέοντα, Θεμιστοκλήν Γ. Πε-
τρόχειλον, Νικόλαον Νικηφόρακην
Ίούλιον Βαρυπάτην, Ίωάννην Βο-
στανιάνον, Άντων. Σ. Νικηφόρα-
κην, Ίωάννην Βαρυπάτην, Γεώρ-
γιον Χ. Πετρόχειλον, Στυλιανόν
Καντιδών, Κοδμάν Π. Καλλιγέ-
ρον, Παναγ. Άντ. Τριφύλλων, Ζα-
χαριάν Γ. Πετρόχειλον και Δεσποι-
νίδας, Χριστίαν Καλλιγέρου και
Εύγενειαν Καλλιγέρου.

ΕΝΤΑΥΘΑ

Κύριοι,

Γνωρίζομεν ὑμῖν τὴν λήψιν τοῦ ὑπὸ
ἡμερομηνίαν 26 Μαρτίου 1932 ἐγγράφου
παραιτήσεών σας πρὸς τὸ ἡμέτερον Διοι-
κητικὸν Συμβούλιον, δι' οὗ καὶ παρακα-
λεῖτε ὅπως γίνωσι δεκταὶ αἱ παραιτήσεις
σας ἀπὸ Μελῶν τοῦ «Φιλεκπαιδευτικῶν
Συλλόγου Κυθηρίων».

Τὸ Δ. Σ. ὑπ' ὄψει τοῦ ὁποῦ ἑτέθη
ἡ παραίτησις ὑμῶν ἐθλίβει μὲν διὰ ταύ-
την, ἐθεώρησε δὲ σκόπιμον νὰ συστήσῃ
ὑμῖν ὅπως μὴ ἐπιμείνητε ν' ἀποχωρήσετε
τελικῶς τοῦ Συλλόγου δεδομένου ὅτι οὐ-
δεὶς οὐσιαστικὸς ὑφίσταται λόγος πρὸς
τοῦτο καὶ ἀνέθεσε ἡμῖν ὅπως σὰς γνωρί-
σωμεν τ' ἀκόλουθα.

Ίσχυρίζεσθε ὅτι ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ
Συλλόγου ἡ πλειοψηφία τοῦ ΔΣ. κατὰ
τὴν ἀσκήσιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπε-
δείξατο πείσμα καὶ ἀταξισμὸν καὶ πε-
ριφρόνησιν πρὸς τὰς σκέψεις καὶ παρα-
ιτήσεις τῆς μειοψηφίας.

Ἄλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς σας αὐτὸς τυγχάνει
ὅπως ἀβάσιμος, καθ' ὅσον ἀνατρέξαντες
εἰς τὰ Πρακτικὰ τοῦ Δ. Σ. παρατηρήσα-
μεν ὅτι οὐδαμῶς ἀναφέρεται πείσμα καὶ
ἀταξισμὸς τῆς πλειοψηφίας τοῦ Δ. Σ.
ἀπεναντίας μάλιστα διεπιστώσαμεν ὅτι
τοῦτο συνεργαζόμενον πάντοτε ἐν ἀγα-
στῇ συμπολιτῶν ἐλάμβανεν ὁμοφώνως τὰς
ἀποφάσεις αὐτοῦ οὐδεμιᾶς διατυπωμένης
ποτὲ οὐσιαστικῆς ἀντιγνωμίας ἢ τυχὸν ὑ-
παρχούσης τοιαύτης ἐγένετο ἐπ' αὐτῆς δι-
εξοδικῆ συζήτησις δὲν ἐλαμβάνετο δ' ἀ-
πόφασις πρὶν ἢ ἀρθῇ ἀπ' ἐαυτῆς πᾶσα
ἀντίρροσις διὰ μεταπίσεως τῶν ἀντιρω-
νούντων.

Τοῦτο δύνανται νὰ τὸ βεβαιώσωσι καὶ
τινες ἐξ ὑμῶν οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸ παρελ-
θὸν ὑπῆρξαν μέλη τοῦ Δ. Σ. καὶ τῶν ὁ-
ποίων ἐπικαλούμεθα τὴν ἐν προκειμένῳ
εὐσυνείδητον μαρτυρίαν.

Ἐπίσης ἀναφέρετε ὅτι πνεῦμα διχο-
νοίας καὶ ἐχθρότητος μᾶλλον ὑπῆρξε
τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς, δη-
λαδὴ τῆς πλειοψηφίας τοῦ Δ. Σ.

Ἄλλὰ πρὸς Θεοῦ!! ποῖα ἦσαν αἱ ἀ-
ποφάσεις αἰτινες ἠδύναντο νὰ ὑπαγο-
ρευθῶνται ἀπὸ πνεῦμα διχονοίας καὶ ἐχ-
θρότητος; Ὡς σὰς εἶναι γνωστὸν, Κύ-
ριοι, κατὰ τὸ βραχὺ παρελθὸν τοῦ Συλ-
λόγου μας αἱ ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ. περι-
εστράφησαν τὸ μὲν περὶ τὴν διοργάνωσιν
διαλέξεων, ἐκδρομῶν, σύστασιν τμημά-
των διδασκαλίας Ξένων Γλωσσῶν κλπ.

κλπ. τὸ δὲ περὶ τὴν παρακολούθησιν ζω-
τικῶν ζητημάτων τῆς Νήσου μας ἦτοι
φροντίδος ἀναδασώσεως ταύτης, διαβη-
μάτων πρὸς ἀποτροπὴν τῆς καταργήσεως
τοῦ Γυμνασίου Κυθήρων καὶ ἄλλων ὁ-
μοίων ἐνεργειῶν, κοινωφελοῦς πάντοτε
χαρακτῆρος.

Ποῖα λοιπὸν τῶν ἐνεργειῶν τούτων
καὶ ἀποφάσεων δύνανται νὰ ἐμπνέωνται
ἀπὸ πνεῦμα διχονοίας καὶ ἐχθρότητος;
Ἄπεναντίας, ἐν ἀπάσαις αὐταῖς διαλάμ-
πει μία εὐγενὴς πρόθεσις πρὸς δρᾶσιν,
δρᾶσιν γενικωτέρας σκοπιμότητος καὶ
κοινῆς ὠφελείας.

Ὅμιλεῖτε ἐν τέλει περὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐ-
νεργειῶν τῆς πλειοψηφίας τοῦ Δ. Σ. χωρὶς
νὰ κατονομάζητε τὰς ἐνεργείας ταύτας,
ἀρκοῦμενοι νὰ τονίσητε ὅτι ὁ τρόπος τῆς
διεξαγωγῆς τῶν ἐργασιῶν τῆς τελευταίας
Γενικῆς Συνελεύσεως ἦτο τοιοῦτος ὥστε
καταφῶρος καὶ μὲ πρωτοφανῆ ἰταμότη-
τα παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις τοῦ κατα-
στατικῶν.

Τοῦτο, κατὰ πόσον δηλαδὴ παρεβιάζοντο
τότε αἱ διατάξεις τοῦ καταστατικῶν εἶναι
τὸ μόνον ζήτημα ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ὡς γνω-
στὸν διετρήθησαν αἱ γνώμαι ἡμῶν καὶ ἐκ
τοῦ ὁποῦ καὶ μόνου ὅμως οἰσὶς δρῶμενοι
ἐξάγετε βεβιασμένα καὶ ἀδιαιόετα συμπε-
ράσματα, ἀβάσιμα μὲν καθ' αὐτά, ἀλλὰ
καὶ κατὰ τρόπον πρωθύστερον δεδομένου
ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην Γεν. Συνε-
λευσιν οὐδεμίαν διετυπώσατε κατὰ τῆς
Τακτικῆς τῆς Διοικήσεως παρατήρησιν
(ἐξ ὅσων νῦν ἀναφέρετε) ἀρκεσθέντες μό-
νον ν' ἀρνηθῆτε ψῆφον κατὰ τὴν τότε ἐ-
πακολούθησαν ψηφοφορίαν πρὸς ἀνά-
δειξιν τῆς νέας Διοικήσεως. Γεγονὸς ὅπερ
ὑπῆρξε ἡ ἀφετηρία τῶν περαιτέρω ἀν-
τιρροσιῶν σας αἰτινες τελικῶς κατέληξαν
εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἐγγράφῳ τῆς παραιτή-
σεως ὑμῶν.

Ἐπειδὴ τέλος διεφωνήσατε ἐν Γενικῇ
Συνελεύσει πρὸς τὸ Προεδρεῖον καὶ μετ'
αὐτοῦ πρὸς τὴν πλειοψηφίαν τῶν Μελῶν
τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως **δὲν δύνασθε**
νὰ διατείνεσθε ὅτι «παρεβιάσθησαν κα-
ταφῶρος καὶ μὲ πρωτοφανῆ ἰταμότη-
τα αἱ διατάξεις τοῦ Καταστατικῶν. Οὐδ'
ἐπιτρέπεται νὰ χαρακτηρίζητε τὸν Σύλ-
λογον ὡς ἐπιτραπέζια δῆθεν, συνελπί-
α τοῦτο, τοῦ ἀρχικοῦ του προσορισμοῦ πολ-
λῶ δὲ μᾶλλον ὑπαιτιότητι καὶ εὐθύνη τοῦ
Δ. Σ. διότι ὡς γνωστὸν, ἡ ὑπὸ τῆς Γενι-
κῆς Συνελεύσεως τοιαύτη ἢ τοιαύτη οὐθι-
μις καὶ Καταστατικῶν ἔτι ζητήματος,
ἀφορᾷ αὐτὴν καὶ μόνην καὶ οὐδόλως τὸ
ἐκάστοτε Δ. Σ. ἰδίᾳ δ' ἐν προκειμένῳ ἐν-
θα ἡ διαφωνία ἠγέρθη ἐν Συνελεύσει
καὶ ἀφεῶρα ζήτημα τυπικὸν διευθετηθὲν
ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς Γενικῆς Συνελεύ-
σεως.

Κατ' ἀκολουθίαν, Κύριοι, ἐφ' ὅσον
τὴν αἴτησιν τῆς παραιτήσεώς σας στηρί-
ζητε ἐπὶ δικαιολογιῶν καὶ λόγων ἀβασί-
μων καὶ πόρρω ἀφισταμένων τῆς πραγ-
ματικότητος, δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδεχθῶ-
μεν ταύτην ὄντες πρόθυμοι νὰ θέσωμεν
εἰς τὴν διάθεσιν οἰουδήποτε ἐξ ὑμῶν ἢ
θελεν ζητήσῃ πάντα τὰ στοιχεῖα αἴτινα

δύνανται νὰ διαφωτίσωσιν ἐν προκειμένῳ
καὶ νὰ πείσωσιν ὑμᾶς περὶ τῆς πλάνης
πρὸς ἣν μοιραίως φέρεσθε ἐξ ἐσφαλμέ-
νων πληροφοριῶν.

Δι' ὃ καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως, ἀποσύ-
ροντες τὴν παραίτησίν σας ταύτην παρα-
μείνητε εἰς τὰς τάξεις τοῦ ΦΙΛΕΚΠΑΙ-
ΔΕΥΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ διὰ
τὴν δρᾶσιν τοῦ ὁποῦ δικαιούσθε νὰ ὑ-
περηφανεύεσθε ἀλλὰ καὶ ὑποχρεούσθε νὰ
ἐνισχύσητε χωρὶς νὰ ἐπιμείνητε εἰς τὸ
ν' ἀποστερήσητε τοῦτον τῆς συμβολῆς
σας πρὸς εὐδόκωσιν τῶν ὑψηλῶν του σκο-
πῶν διὰ τὴν ὁποῖαν καὶ ἡμεῖς οὐδέποτε
θέλομεν παύσει ἀγωνιζόμενοι εἰς τὴν
πρώτην γραμμῆν, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε ἀ-
διαλείπτως ἐπράξαμεν.

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικῶν Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Ε. Ζαντιώτης Δ. Πατριῖος

Κατόπιν τούτου ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ἀγα-
πητοὶ συμπολίται θ' ἀναμετρήσωσι τὰς
εὐθύνους τὰς ὁποῖας ἐναντι τοῦ συνόλου ἀ-
ναλομβάνουσι καὶ θὰ ἀποσύρωσιν τὰς
παραιτήσεις των.

ΑΓΟΡΑ ΚΥΘΗΡΑΤΙΚΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

Ὡς ἀνεγράψαμεν εἰς προηγούμενα
φύλλα μας ὁμᾶς κεφαλαιούχων συμπολι-
τῶν μας μετέβη εἰς Ἀγγλίαν ἵνα διαπραγ-
ματευθῇ τὴν ἀγορὰν πλοίου διὰ τὴν ἐξυ-
πηρέτησιν τῆς νήσου μας. Ἦδη πληρο-
φοροῦμεθα ὅτι μεταξὺ τεσσαράκοντα
πλοίων τεθέντων ὑπ' ὄψει τῆς ἀποστολῆς
ἐξελέγη τὸ καταλληλότερον, ἐπῆλθεν δὲ
συμφωνία καὶ πρὸς τιμὴν τὴν ἐπι. Ἐπι-
ζομεν ὅτι διὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλον μας
θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν
νὰ ἀναγγεῖλωμεν τὴν ἀγορὰν διὰ τὴν ὁ-
ποῖαν συναντῶνται σήμερον δυσχέρεια
ὡς πρὸς τὴν παροχὴν τοῦ ἀπαιτουμένου
συναλλάγματος.

ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΕΙΣ ΣΥΜ- ΠΟΛΙΤΗΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁ συμπολίτης ἰατρός Τηλ. Ραπτάκης
εὐρισκόμενος ἐν Ἀθήναις, παρέρωθη
ὑπὸ λεωφορείου αυτοκινήτου τὴν 10 Ἀ-
πριλίου παρὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ ἐ-
τραυματίσθη θανασίμως.

Παραλήφθεις ὑπὸ τῶν προσδοκούντων
ἀστυνομικῶν ὁργάνων μετηνέχθη εἰς τὴν
Πολυκλινικὴν Ἀθηνῶν πρὸς νοσηλείαν
τὴν δὲ 13 ἰδίῳ μνηρὸς ὑπέκυψεν εἰς τὰ
τραύματά του καὶ ἐκηδεύθη τὴν ἐπομένην.
Ὁ σωφῆρ διέφυγε τὴν σύλληψιν.

ΚΥΘΗΡΑΤΙΚΗ ΔΙΚΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Τὴν 12 παρ. μνηρὸς ἐξεδικάσθη ὑπὸ τοῦ
μονομελοῦς πλημμελειοδικείου Πειραιῶς
ἡ κατὰ τοῦ συμπολίτου σωφῆρ Ἄντων.
Βλαντιή μνηρῆς διὰ τὸν τραυματισμὸν
τῶν Π. Κορωναίου καὶ Δημ. Θεοδωρα-
κάκη λαβόντα χώραν ἐν Κυθήροις τὴν 12
Αὐγούστου 1931.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ἐξ' ἧς
προέκυψεν ὅτι οἱ παθόντες παρὰ τὴν ἀ-
παγόρευσιν τοῦ κατηγορουμένου ἐκάθη-
σαν εἰς τὰ περὰ τοῦ αυτοκινήτου τὸ δι-
καστήριον ἀπῆλλαξε τὸν σωφῆρ.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΨΑΛΙΟΥ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ ΜΑΣ

Ο Έμπορικὸς Σύλλογος Κυθήρων δι' ἐγγράφου του πρὸς τὴν Κυθηραϊκὴν Ἀδελφότητα Πειραιῶς καὶ τὸν Κυθηραϊκὸν Σύνδεσμον Ἀθηνῶν παρεκάλεσεν ὅπως μεσολαβήσῃσι παρὰ τῆ Ὑπουργείῳ Συγκοινωνίας διὰ τὴν παραχρῆν ἐπιχορηγήσεως πρὸς ἐξυπηρέτησι τῆς γραμμῆς Καψαλίου. Συνεπεία τοῦ ἐγγράφου τούτου ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν δύο Σωματείων ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. Διον. Πετροχείλου καὶ Σταμ. Καψάνη διὰ τὴν Κυθηραϊκὴν Ἀδελφότητα Πειραιῶς καὶ Ἄντων. Λεβούνη καὶ Ἰωάν. Κοντολέοντος διὰ τὸν Κυθηραϊκὸν Σύνδεσμον Ἀθηνῶν, μετέβη τὴν 26 λήξαντος μηνὸς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας.

Ἡ ἐπιτροπὴ, ἀπουσιάζοντος τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, παρουσιάσθη πρὸ τοῦ Διευθυντοῦ Ταχυδρομικῶν Συγκοινωνιῶν κ. Θεοφανόπουλου πρὸς τὸν ὅποιον καὶ ἐξέθεσε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς της, τονίσασα ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ἄμεσος ἀνάγκη ἐπαναλήψεως τῆς συγκοινωνίας Καψαλίου. Ὁ κ. Θεοφανόπουλος ἀπήντησεν ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν διέθεσεν 6 1)2 ἑκατομμύρια δραχμῶν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀγόνων γραμμῶν τοῦ Κράτους τὸ δὲ ἀρμόδιον Συμβούλιον ἔκρινεν ὅπως τὸ ποσὸν τοῦτο διατεθῆ διὰ τὰς ἀγόνους γραμμὰς ἐκείνας εἰς τὰς ὁποίας ἄνευ ἐπιχορηγήσεως δὲν γίνεσθαι προσέγγις. Κατὰ συνέπειαν ἐφ' ὅσον εἰς τὴν νῆσον μας γίνεται καθ' ἑβδομάδα προσέγγις εἰς τὴν ὄρμον τῆς Ἀγίας Πελαγίας ἀποκλείεται κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου νὰ δοθῆ ἄμεσως ἐπιχορηγήσεις διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς γραμμῆς Καψαλίου, πλὴν ἂν μετὰ τὴν παραχρῆν ἐπιχορηγήσεως εἰς ὅλας τὰς ἀγόνους γραμμὰς, τὰς ἐχούσας ἀπόλυτον ἀνάγκην συγκοινωνίας, ἀπομείνῃ ὑπόλοιπον ἐκ τῆς πιστώσεως ὅποτε καὶ θὰ δοθῆ ἐπιχορηγήσεις διὰ τὴν ἄγονον γραμμὴν Κυθήρων.

Ἐν τέλει ὁ κ. Θεοφανόπουλος διεβεβαίωσε τὴν ἐπιτροπὴν ὅτι τὰ αἰτήματά της θὰ διαβιβασθῶσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον Συμβούλιον καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ ἱκανοποιηθῶσιν.

Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἐζήτησαν ὅπως μέχρι οὐ λυθῆ τὸ ζήτημα τοῦτο διαταχθῆ οἰονδήποτε πλοῖον νὰ προσεγγίσῃ καὶ εἰς Καψάλιον κατὰ τὴν Μεγάλην ἑβδομάδα λόγῳ τοῦ Πάσχα. Ὁ κ. Θεοφανόπουλος ὁμῶς ἀπήντησεν ὅτι καὶ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον διότι δὲν ὑπάρχει πίστωση, τὸ δὲ διατεθὲν ποσὸν διὰ τὴν νέαν χρῆσιν δὲν ἐμετρήθη εἰσέτι παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.

Ἡ ἐπιτροπὴ ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τὸ ἐξῆς ὑπόμνημα :

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΚΥΘΗΡΑΪΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΑΘΗΝΩΝ ΚΥΘΗΡΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας

Ὁ λιμὴν τοῦ Καψαλίου τῆς νήσου τῶν Κυθήρων κειμένον εἰς τὸ νοτιώτατον ἄκρον τῆς νήσου καὶ οὐχὶ εἰς μέρος προσιτὸν διὰ τὰ διερχόμενα διὰ Πελοπόννησον ἀτμόπλοια, ἀπὸ τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἑλτανήσου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος ἐθεωρήθη ὡς ἄγονος γραμμὴ καὶ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ λιμένος τούτου ἀείποτε χορηγεῖται ἐπιχορηγήσεις εἰς ἀτμοπλοϊκὰς Ἐταιρίας καὶ οὕτως ἐξυπηρετεῖται ὁ λιμὴν οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀγόνων γραμμῶν τοῦ κράτους. Ἐν ᾧ δὲ τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὸ παρελθόν, κατὰ τὸ τρέχον ἔτος δὲν ἐχορηγήθη εἰσέτι ἐπιχορηγήσεις εἰς οὐδεμίαν ἀτμοπλοϊκὴν ἑταιρίαν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ λιμένος τούτου, καὶ οὕτω ἡ νῆσος μας κατὰ τὸ ἤμισυ παραμένει ἄνευ συγκοινωνίας, ἐπὶ μεγίστη ζημίᾳ τῶν ζωτικῶν αὐτῆς συμφερόντων.

Ἐπειδὴ μετεδόθη εἰς ἡμᾶς ἡ πληροφορία ὅτι τοῦτο ἐγένετο διὰ λόγους οἰκονομίας, μὴ ἐγκριθείσης πρὸς τοῦτο τῆς σχετικῆς πιστώσεως παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν Ὑμᾶς ὅπως εὐαρεστούμενοι ἐγκρίνητε τὴν τοιαύτην π.στωσιν, καθ' ὅσον οὔτε πολυτελής οὔτε περιττὴ δαπάνη πρόκειται ἐνταῦθα, ἀλλὰ τοιαύτη ἐπιτακτικὴ πρὸς στοιχειώδη ἐξυπηρέτησιν σπουδαιοτάτων συμφερόντων τοῦ τόπου, ἧτοι αὐτῆς ταύτης τῆς μετὰ τοῦ κέντρου ἐπικοινωνίας τῆς νήσου μας καὶ τῆς μεταφορᾶς τῶν συμπολιτῶν μας καὶ τῶν ἐμπορευμάτων, ἄνευ τῆς ὁποίας, ὡς εἶναι κατάδηλον, εἶναι ἀδύνατος ἡ διαβίωσις τῶν συμπολιτῶν μας ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ μας πατριδί.

Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι τὸ ἤμισυ τῶν κατοίκων τῆς νήσου δὲν δύναται νὰ ἐξυπηρετηθῆ διὰ τῆς προσεγγίσεως τῶν ἀτμοπλοίων εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀγίας Πελαγίας, ὅστις ἄλλως τε ὅταν πνέουσι βόρρειοι ἄνεμοι εἶναι ἀπρόσιτος καὶ διὰ τὰ ἀτμόπλοια τὰ διερχόμενα ἐκεῖθεν καὶ συνεπῶς ἡ νῆσος μας παραμένει ἐντελῶς ἄνευ συγκοινωνίας, δὲν ἐξυπηρετεῖται δὲ διὰ τοῦ λιμένος τούτου, λόγῳ τῆς μακρᾶς ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ ὑπολοίπου ἡμίσεως τῆς νήσου καὶ τῶν ἐντεῦθεν ταλαιπωριῶν καὶ τῆς μεγάλης δαπάνης διὰ τὴν μεταφορὰν καὶ τῶν ἐπιβατῶν καὶ τῶν ἐμπορευμάτων ἐντεῦθεν δὲ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπὶ ἑβδομήκοντα συναπτὰ ἔτη ἐξυπηρετήσεως τοῦ ἀγόνου τούτου λιμένος δι' ἰδιαιτέρου ἀτμοπλοίου ἐπι-

χορηγουμένου ὑπὸ τοῦ κράτους.

Ἐδελπιστοῦμεν, ἐξοχώτατε κ. Ὑπουργεῖ ὅτι ἡ δικαιοσύνη αὐτῆ ἀπαίτησις τῶν συμπολιτῶν μας ἡ ἀφορώσα στοιχειώδη καὶ ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς νήσου μας θέλει τύχει τῆς ἱκανοποιήσεως παρ' Ὑμῶν, καθ' ὅσον ἀπὸ τριμήνου ἡ νῆσος μας στερουμένη συγκοινωνίας εὐρίσκειται ἐν πραγματικῇ ἀναστατώσει, δέον δὲ νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψει ὅτι οἱ συμπολιταί μας εἶναι συνεπέστατοι πρὸς ἀπάσας τὰς φορολογικὰς αὐτῶν ὑποχρεώσεις οὐδέποτε ἐκδοθέντος οὐδὲ κἂν ἐντάλματος κατ' αὐτῶν πρὸς πληρωμὴν τῶν ἐπιβαρυνόντων τούτους φόρων.

Μεθ' ὑπολήψεως καὶ τιμῆς

ΕΚΛΟΓΙΚΑ

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεως ὅπως διενεργήσῃ τὰ μελούσας βουλευτικὰς ἐκλογὰς με ἀναλογικὸν σύστημα, μετεβλήθη ὅπως ἦτο ἐπόμενον καὶ ἡ προεκλογικὴ τακτικὴ τῶν διαφόρων ὑποψηφίων συμπολιτῶν μας.

Οὗτω ὁ κ. Γ. Στρατηγὸς ὁ ὅποιος ἐπρόκειτο νὰ ἐκτεθῆ ὡς ἀνεξέχρητος, με στενήν περιφέρειαν, προσεχώρησεν εἰς τὸ Προοδευτικὸν κόμμα (Καζαντζάκη), κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ φίλων του οἱ ὅποιοι συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ συλλέγου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐμποροῦπαλλήλων τὴν 21 λήξαντος μηνὸς. Ὅριστικὸν οὐδὲν ὑπάρχει μέχρι τῆς στιγμῆς περὶ τοῦ χρίσματος δι' οὐδένα ἐκ τῶν Κυθηρίων ὑποψηφίων.

Ὁ κ. Γεώργ. Στρατηγὸς ἀνεχώρησεν διὰ Κύθηρα ἵνα συνεννοηθῆ καὶ με τοὺς ἐκεῖ φίλους του.

ΣΤ' ΑΠΑΝΕΜΟ ΛΙΜΑΝΙ

Τ' ἀγριοεμίνο πέλαγος δὲν ταξεῖ εὖεις [μόνη
σὲ συντροφεύω πάντοτε κ' ἐγὼ στὴ κα- [ταχνιά
ἔχωμε τὴν ἀγάπη μας γιὰ διαλεχτὸ τιμόνι καὶ τὶς χροσὲς ἐλπίδες μας θεώροτα πανιά.
Μὴ σὲ φοβίζει τίποτα στὸ δρόμο πο' περ- [νᾶμε
κ' εἶν' ὁ καραβοκύρης μας παλιὸς θαλασ- [σινὸς
πίστευε στὴν ἀγάπη μας σ' αὐτὴν ποῦ [προσκυνᾶμε
κ' ἐγὼ καὶ σύ, κί' ὁ δρόμος μας δὲν εἶναι [μακρυνός.
Μὴ σὲ φοβίζει τ' ἀγριο τὸ κύμα κί' ἂν ἀ- [φρῖξει
μὴδ' ὁ Βορρῆας στὴ λύσσα του ποῦ σέρν- [δὲ' ἀπαντᾷ
τί κί' ἂν ἀστράφτει καὶ βροντᾷ καὶ βρέχει [καὶ μουγκοῖζει
τ' ἀπάνεμο τῆς εὐτυχιάς λιμάν' εἶναι [κοντά.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ =
ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΚΥΘΗΡΟΙΣ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΚΥΘΗΡΑΪΚΗΣ
ΕΠΕΤΗΡΙΔΟΣ
Δ. ΑΛΒΑΝΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς Σελ. 93)

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τούτου ἐχίτηρευσεν ἡ ἐπισκοπικὴ ἔδρα Κυθήρων μέχρι τοῦ 1824. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀρθρισθῶν τῶν δυσχερεῶν ἅς ἐπέφερον ἡ ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας προστασία τῶν Ἰονίων Νήσων, ἐξελέγη, πρῶτος ἐπὶ Ἐνετίας ψηφισθέντων νόμων διὰ ψηφοφορίας ἐπίσκοπος ὁ

14. Προκόπιος Καλλωνᾶς (1824—1855). Περιβόητος ἐπὶ παντοίαις ἀρεταῖς καὶ μάλιστα διὰ τὸ φιλελεῖμον αὐτοῦ. Ἄνδρ μεγαλοπρεπῆς καὶ ὠραῖος, ὃν οἱ Ἄγγλοι ἀπεκάλουν «τὸ ἄνθος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀνατολῆς». Περιήρχετο τὰς νύκτας ἀποθέτων ἐλεημοσύνας ἐξωστὴ τῶν θυρῶν ἐνδεδῶν. Τούτων διεδέχθη ὁ

15. Εὐγένιος Μαχαιριώτης (1857—1877). Ἄνδρ λόγιος καὶ ἐνάρετος ἐκ μιᾶς τῶν ἐγκριτωτέρων ἰκογενειῶν τῆς Νήσου. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν ἐγένετο ἡ Ἐνωσις τῆς Ἐπικνήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκλήθη κατόπι Συναδικῶς ἐν Ἀθήναις καὶ ὡς τοιαῦτα ἀπεβίωσε τὸ 1877 κηδευθεὶς ὡς μεγαλοπρεπῶς. Οὗτος ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος Κυθήριος, ὅστις ἀνήλθε τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῆς Νήσου. Ἐπιτίζομενος ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θέλει εἰσακουσθῆ ἢ πάγκοινος εὐχῆ τοῦ λαοῦ τῶν Κυθήρων πρὸς χειροτονίαν ἐντοπίου ἐπισκόπου καὶ ὅτι θέλουσιν ὑπάρχει οἱ διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ἀξίωμα κατέλληλοι κληρικοί.

16. Κωνσταντῖνος Στρατουλῆς (1882—92) Λευκάδιος. Ἄνδρ σφόδρ καὶ ρήτωρ ἐκκλησιαστικῶς ἀριστος, λησιμονήσας ὅμως ἀρετὰς ἐκεῖνας, αἵτινες δέον νὰ κομῶσι τοὺς ἱεράρχας καὶ γενόμενος δούλος τοῦ χρήματος. Οὐδὲν φειδὸν σημεῖον τῆς δράσεως αὐτοῦ κατέλιπεν, Ἀποθανὼν ἀφήκε περιουσίαν 500,000 περίπου δραχμῶν εἰς τοὺς ἀνέμους.

17. Εὐθύμιος Καββαθῆς (1902). Μετὰ δεκαετῆ περίπτω χηρείαν τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου, ἐψηφίσθη ἐπίσκοπος Κυθήρων ὁ κ. Εὐθύμιος Καββαθῆς οὗτους γνωστὸν τυγχάνει τὸ ἔργον ὡς Ἐπισκόπου καὶ γνωστοτέρα ἢ πρότερά του ἐξοχος δράσει, εἰς διαφόρους ἐκκλησιαστικὰς ὑπηρεσίας.

(Σ.Κ.Κ.) Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1923 ἐπίσκοπος Κυθήρων εἶναι ὁ κ. Δωρόθεος Καραῆς.

ΚΥΘΗΡΑΪΚΗ ΛΠΟΓΡΑΦΙΑ Α. ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΜΥΡΤΙΑΩΤΙΣΣΑ

Πρὸ χρόνων ἀμνημονευτῶν, ἴσως πρὸ ἐννέα ἢ δέκα αἰώνων, ἀπλοῖκός χωρικός ἐποίμανε τὸ ποίμνιον αὐτοῦ εἰς ἔρημον περὶ τῶν Κυθήρων μυρτοκάλυπτον. Αἰφνης ὡς ἄλλος Θεόπτης Μωσῆς, εἶδε μυσταίνην «κασιμένην καὶ μὴ καταφλεγόμενην» καὶ φωνὴν μυστηριώδη καλοῦσαν αὐτὸν ἐκεῖθεν. Ἐκπλήκτος ἔσπευσε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ εἶδεν ἐν μέσῳ τῆς παραδόξως ἀνευ πυρὸς καπνίζουσης μυρταίνης, ὠραῖαν

εἰκόνα τῆς Θεομήτορος κατὰ τὸν τύπον τῶν ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Λουκᾶ ἱστορηθεισῶν. Ἐσπευσε τότε εἰς τὴν πόλιν, ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως καὶ τοῦ Κλήρου τῆς ὁποίας μετεκομίσθη εἰς αὐτὴν ἡ ἱερὰ εἰκόνα, ἧτις ἐκλήθη ἐκ τοῦ μέρους εἰς ὃ εὐρέθη, «Μυρτιδιώτισσα». Συνεπεία ὅμως θαύματος, ἰδρῦθη ἐν τῷ τόπῳ τῆς εὐρέσεως Μονὴ ἢ τῶν «Μυρτιδίων» καὶ πανήγυρις ἐτελεῖτο ἐν αὐτῇ πολύκοσμος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς εὐρέσεως, τὴν 24ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου. Μετὰ αἰῶνας τινάς, ἐνάρετός τις ἄνθρωπος ἀφοσιωθείς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μονῆς, ἐπλήγη ὑπὸ νοσήματος καὶ κατέστη τελείως παράλυτος μετακομισθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐγγιζούσης ὅμως τῆς ἑορτῆς προσέδραλεν ἀξίωσιν ἐπίμονον καὶ μετακομίσθη ἐν τῇ Μονῇ, τοποθετηθεὶς ἐντὸς ξυλοκρῆβάτου πρὸ τῆς εἰκόνης, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν. Αἰφνης καὶ περὶ τὸ μέσον αὐτῆς θόρυβος ἠγέρθη ἐκ τῆς ἐγγύς παραλίας μέγας, καὶ ὡς βόμβα ἐρρίφθη ἐν μέσῳ τῶν ἐκκλησιαζομένων ἢ φοβερὰ κραυγὴ :

— Κουρσάροι... —

Εἶχον πράγματι ἐνοκήφει ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκεῖνη παραλία οἱ φοβεροὶ ναῦται τῆς Μαύρης Σημαίας ; Οἱ πανηγυρισταὶ δὲν ἀνέμενον εἰδήσεις. Ἐν σπουδῇ καὶ φόβῳ ἐτρέπησαν εἰς ραγδαίαν φυγὴν καὶ διεσκορπίσθησαν ἐν ἀκαρεῖ εἰς τὰ πέριξ ὄρη. Καὶ μόνος ἀπέμεινεν ἐπὶ τοῦ ξυλοκρῆβάτου ὁ ἀτυχὴς Παράλυτος. Ἐξέφερε τότε οὗτος ἀλγεῖνόν παράπονον διὰ τὴν τύχην αὐτοῦ πρὸς τὴν Θεοτόκον. Καὶ ἤκουσε τότε πρᾶξῶς τὴν ἐπιταγὴν τοῦ Σωτῆρος διὰ μυστηριώδους στόματος ἐπαναληφθεῖσαν :

— «Ἐγειροῦ καὶ περιπάτει» !

Ὁ Παράλυτος ἀπιστήσας ἐν ἀρχῇ, ἠσθάνθη μετὰ μικρὸν τὰς πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλειψάσας αὐτὸν δυνάμεις ἐπανερχομένας, καὶ ἐγερωθεὶς ἀνεκάθησεν ἐπὶ τοῦ κρῆβάτου του. Καὶ μετὰ μικρὸν ἐξήρχετο τοῦ ναοῦ ἐπὶ φυγῇ, δοξάζων τὴν θαυματουργήσασαν Θεομήτορα. Παρετήρησεν ὅμως ὅτι ἡ παραλία ἦτο ἐρημος καὶ οὐδὲ ἴχνος πειρατικοῦ πλοιαρίου ἐν αὐτῇ ἐφαίνετο. Κατενόησε τότε ἐλόκληρον τὸ θαυματουργήμα καὶ ἤρξατο καλῶν ὀνομαστῆ τοὺς γνωστοὺς του, οἵτινες ἐν τῷ μεταξὺ ἀντιληφθέντες τῆς ἀπάτης των, ἤρξαντο ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν Μονήν. Ἐκτοτε ἑορτάζεται μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τῇ εὐρέσει τῆς ἁγίας εἰκόνης καὶ τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παράλυτου.

Οἱ ἀπανταχοῦ ἐγκατεσπαρμένοι Κυθήριοι, ἐν Σμύρνη, Πειραιεῖ, Ἀθήναις ἐν τῇ Ὀδησῶν αὐτῇ, ἐν Ἀμερικῇ ἔτι καὶ Ἀυστραλίᾳ, πανηγυρίζουσι μεγαλοπρεπῶς τὴν διπλὴν ἑορτήν, καθ' ἣν φάλλεται ἡ γλυκυτάτη ἀκολουθία, ἡ ὑπὸ τοῦ σφωτάτου ἐπισκόπου Κυθήρων Σωφρονίου τοῦ Παγ-

κάλου ποιηθεῖσα, μετὰ τὸ ἀφηγηματικὸν «Ἀπολυτίκιον» τὸ ἔχον ὡς κατακλιθεὶς τὸν ὠραῖον πρὸς τὴν Θεοτόκον χαιρετισμόν, τὸν τὸ θαῦμα ἐξυμνοῦντα :

«Χαῖρε, ἡ τῷ Παρλύτῳ τὴν Ἰασὶν ὄρα βεύσασα».

Η ΜΟΝΗ ΤΩΝ ΜΥΡΤΙΑΩΝ

Ἐν μέσῳ κοιλάδος καὶ ἐν θέσει ζωγραφικωτάτῃ, εἰς ἀπόστασιν τριωνόρων περίπου ἀπὸ τῆς πρωτευούσης, ὑπάοιχε τὸ ἱερὸν τοῦτο καθίδρυμα δι' ὃ σεμνύνεται ἡ νήσος.

Τὸ σέβας τῶν Κυθηρίων εἶνε ἀπειρον καὶ ἀνέκφραστον. Ἡ δὲ εἰκόνα αὐτῆ εἶναι τὸ λαμποδοῦχημα πάσης τῆς νήσου, ἡ δόξα καὶ τὸ ἐγκαλλώπισμα τοῖς ἀνθρώποις. Τῆς μονῆς ταύτης ἠγήθησαν πολὺ κατὰ καιροὺς ἡγούμενοι. Κατὰ δὲ τὸ 1838 ἡ διοίκισις αὐτῆς ἀνετέθη εἰς τὸν ἀείμνηστον ἐκεῖνον ἀρχιμανδριτὴν Ἀγαθάγγελον Καλλίγερον, οὗτινος τὸ ἐν τῇ Μονῇ ἔργον ὑπῆρξε μεγὰ καὶ ἀθάνατον, καὶ ὅστις ἠγουμένευσε μέχρις ἐσχάτων καταστήσας τὸ εὐαγὲς Ἴδρυμα, ἐν τῶν πρώτων τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς ἀόκνου καὶ φιλοτίμου αὐτοῦ ἐργασίας.

Ὁ Ναὸς αὐτῆς εἶναι περίλαμπρος. Ὅπου καὶ ἂν στρέψη τις τὸ βλέμμα κόσμος καὶ πλοῦτος ἀργύρου τε καὶ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων ἄθροισμα, ἀποθαμβοῦσι τὴν ὄρασιν. Ὁ χειτὼν τῆς εἰκόνης εἶναι πάγκρυσος καὶ ἀποστράπτει ἀπὸ βαρυτίμους μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας. Σκευὴ καὶ παντοῖα κοσμήματα διαφόρων ἀναθημάτων ἐμφαίνουσι τὸ ἀπειρον τῶν προσκυνητῶν σέβας. Τὸ τέμπλον, ὁ ἱερὸς ἄμβων, τὸ ἐπιπέδωμα εἰσὶ πάντα ἐκ Τηνίου μαρμάρου. Μόλις ἐξ οἰασθήποτε θύρας ἐν τῷ ναῷ καὶ ἔχει ἀμέσως τὸ ὅλον ἰπὸ τὰς ὄψεις αὐτοῦ. Ἀλλᾶζων θέσει δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἰστάμενος ὁποῦδήποτε βλέπει αὐθις τὸ ὅλον. Ἡ ὀπτικὴ φαίνεται ἦτο τὸ πρῶτον δώρημα τοῦ τέκτονος, διὸ καὶ αὐτὴ κατέκτησε τὸν ναὸν ἅπαντα.

Τοιοῦτος ὁ ἱερὸς τῆς Μυρτιδιώτισσης ναὸς ὅστις καὶ κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν χωρητικότητα διαφιλονικεῖ τὰ πρωτεῖα πρὸς πάντας τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Μέγας δὲ σεβασμὸς ὀφείλεται εἰς τὴν μνήμην τοῦ αἰοδίου ἐκεῖνου ἀνδρὸς τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ Ἀγαθαγγέλου Καλλιγέρου, τοσοῦτον περίλαμπρον ἐπιτέλεσαντος ἔργον.

(Ἔπεται Συνέχεια)

ΛΑΜΠΡΗ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΝ. ΚΟΥΕΛΗ

Χριστός ανέστη. Γέλοια και χαρές ακούγονται στο ήσυχο χωριό. Όπου στραφής, βλέπεις μορφές χαρούμενες. Γλεντούν οι χωρικοί, οι καλόζαφοι.

Έδω τσουγγρούσαν τὰ Λαμπριάτικα αὐγί, καὶ πέρα κεί τ' ἀρνὶ στὴ σούβλα ψήνανε. Οἱ κοπελλιές ἐδῶ γλυκοτραγουδάγαν καὶ στὴν πλατεῖα, ἐξ' ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, εἶχανε στήσει ἕνα χορὸ τρικουβερτο, ὁποῦ τὸν ἔσφρνε λεβέντικα ὁ παππᾶς, μόνη φορὰ τὸ χρόνο ποὺ μπορεῖ, γιὰ νὰ χορέψῃ ξένοιαστα κι' αὐτός.

Ὅλος ὁ κόσμος γλένταγε χαρούμενα. Μέρα χαρᾶς δὲν εἶναι σήμερα ;

Καὶ μόν' ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, ἕνα σπιτάκι ἀπόμερο φαινότανε στὴν τόση χαρὰ ἀμέτοχο.

Οὔτε τραγούδια ἄκουγες ἐδῶ, οὔτε φωνές χαρούμενες, δὲν ἐγλεντοῦσαν ἐκεῖ μέσα κοπελλιές.

Σὰν κοιμητήρι ἔμοιαζε σωστό.

Μονάχα στὸ πεζούλι τῆς μεγάλης ξώπορτας, ἦτανε ξαπλωμένη μιὰ γρηά, σωστὸ ἑρείπιο, συντριμμι τραγικό, στὸ πέραςμα τοῦ χρόνου τοῦ σκληροῦ. Κι' ὄλο βαρυναστέναζε ἡ γρηά, καὶ τὰ γεροντικά της στήθια φούσκωναν κι' ὄλο ξεροκατάπινε τρεμουλιαστά, σὰν νᾶθελε τὸν πιὸ μεγάλο της καημὸ νὰ καταπιῇ.

Κι' ὅσο ἔβλεπε τριγύρω της χαρᾶς καὶ ἄκουγε τραγούδια κι' ὅσ' ἔβλεπε τοὺς νέους νὰ γλεντοῦνε ξένοιαστα, τόσο τῆς ἄγαγίζταν ἡ καρδιά καὶ τὰ γεροντικά της μάτια βούρκωναν. Κι' ἦταν τὸ δάκρυ ἐκεῖνο λιγωστό, γιὰτ' εἶχανε στερέψει πιά, ἀπ' τὰ φαρμάκια καὶ τὶς λύπες τὶς πολλές. Καὶ θόλων' ἔτσι λίγο ἡ ματιά κι' ὄνειρευότανε ἡ γρηά ἢ βαρνώμοιρη. Καὶ ἔβλεπε τὴν ἄχαρη ζωὴ της νὰ περνᾷ, ὄλο φαρμάκια ποτισμένη καὶ καημούς.

Κι' ἀλήθεια, ἡ ζωὴ της ὄλο πίκρες ἦτανε. Ἀπ' τὰ παιδιὰ της τὰ ἑφτά, μονίχα ἕνα τῆς ἀπόμεινε γερό. Τὸ ἄσπλαγχο τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι, τ' ἄλλα τῆς ἐθέρισε.

Κι' ἦταν αὐτό, γι' αὐτὴνε ἡ ζωὴ. Ἦτανε τὸ μοναδικὸ της στήριγμα, ἦτανε ἢ παρηγοριά της ἢ στερνὴ. Κοντὰ του τὸν καημὸ της λίγο ξέχναγε.

Μὰ ἡ τύχη ἢ σκληρὴ κι' αὐτοῦ τὴν χτύπησε. Θὰ πᾶνε δέκα χρόνια τώρα, ποὺ ἦταν σὰν καὶ σήμερα Λαμπρὴ κι' ἦταν μετὸν ἀγαπημένο γιούκα της, τοῦ Θεανθρώπου τὴν Ἀνάσταση γιορτάζοντας.

Μὰ ἦρθανε ἐκεῖ καὶ τῆς τὸν πῆραν ἀπ' τὰ χέρια της, καὶ ἀπ' τὴν ἀγχαλιὰ τῆς μίνας βγάλα τὸ στερνοπαῖδι, τὸ στερνὸ της στήριγμα, γιὰτ' ἦταν ἄπει ἀνυπόταχτος κι' ἔπρεπε νὰ τὸν στείλουνε στὸν πόλεμο.

Καὶ ἔφυγε τ' ἀγόρι γιὰ τὸ μέτωπο, ποὺ τοῦτανε γραφτὸ νὰ μὴ γιορῆσι πιά.

Καὶ ἔμεινε ἡ γρηά μονάχη καὶ παντέρημη, τὴ συμφορὰ της ἔχοντας γιὰ σύντροφο.

Μὰ ὅτι τὸ στερνὸ της τὸ παιδί ἀπέθανε, ἡ γρηά καὶ τόσο δὲν τὸ πολυπίστενε. Εἶχε μιὰ ἐλπίδα πάντοτε, πὼς θὰ νὰ τὸ ξανάβλεπε, ἐπίστευε πὼς θὰ ξαναγιορῆσι ὁ γιούκας της.

Κι' ἔτσι μετὸν ἐλπίδα διάβιαν' ὁ καιρὸς.

Αὐτὰ σκεφτότανε ἡ γρηά καὶ ἀναστέναζε.

Μία παρὰ πέρασε μπροστά της τὸ θυμα, καὶ τριγυρνώντας τὴν, χ ρ ὀ ν ι α π ο λ λ ἄ γ ι α γ ι ἄ κ α, τῆς ἐνχίθηκε.

Ἡ γρηά ἀνασηκώθη στὸ πεζούλι της, ἐκύτταξε τοὺς νέους τοὺς χαρούμενους, ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ τρίσβαθ' ἀναστέναξε καὶ εἶπε μετὸν φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε σὰ νᾶβγαιν' ἀπὸ τᾶφο σκοτεινὸ.

— Χρόνια πολλά..... τί νὰ τὰ κίνω γιούκα μου ;

Μὰ πάλι ἀναστέναξε βαθεῖα, ἀνοῖξε τὰ κοκκαλιασμένα χέρια της, ἐκύταξε ψηλὰ στὸν οὐρανὸ, τὰ μάτια της βοηκόσσανε ξανά κι' εἶπε μετὸν φωνὴ ποὺ τοῦ ἀνθρώπου τὴν καρδιά ἐροῦγίζε.

— Χριστοῦλη μου...καὶ κίνετο τὸ θᾶμμα σου...

ΚΩΝ. ΚΟΥΕΛΗΣ

M A N N A

Μάννα μ' ὁ πόνος σου βαθὺς κι' ἡ θλίψη [σου μεγάλη] μα κᾶνε πέτρινη καρδιά καὶ βράχου ὑπομονὴ γιὰτὶ τὸ κάθε δάκρυ σου ποὺ τρέχ' ἀγάλλες κ' εἶναι λάμα μαχαιριοῦ π' ἀγγίζει τὴν ψυχὴ. Μάννα τὸ κάθε βογγητὸ ποὺ βγαίν' ἀπ' τὴν ψυχὴ σου πνίξε το μες στὰ σπλάχνα σου καὶ μὴ στενάζεις πιά

ὅσο κι' ἂν κλαῖς γιὰ τὸ νεκρὸ, εἶμαι κι' ἐγὼ παιδί σου κι' αὐτὸ τὸ πικροδάκρυ σου μοῦ σχίζει τὴν καρδιά. Μάννα μὲ φτάνει ὁ πόνος μου κ' ἡ τόση συμφορὰ πνίξε λοιπὸν τὸ βογγητὸ καὶ σβῦσ' τὰ περασμένα κι' ἂν δὲν ἀνθεῖ στὰ χεῖλη σου τὸ γέλιο κ' ἡ χαρὰ δὲ θέλω μάννα νὰ θωρῶ τὰ μάτια σου κλαμμένα.

Κ. ΚΟΥΕΛΗΣ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Τὸ σούρουπο ἐσίμωσε, ἡ σκοτεινὰ ἀρχίζει ἄγριο τ' ἀνεμόβορχο μεσ' τὰ κλαδιὰ σου ρίξει τὰ λούλουδα ξεγύσανε γλωμὰ καὶ μαρμαίνα καὶ τὰ πουλάκια δὲν λαλοῦν σὰν πρὶν [ξινὰ δωμένα!...

Ἀνάμεσα στὰ σύνερα, σὰν μούρομα [προβάλλει] γλωμὴ, γλωμὴ ἀστροφεγγιά, στὸ ἔρημ' ἀκρογυάλι

ὁ φλοῖστος δὲν ἀκρύγεται μονότονα, νὰ [φράλλη] τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι του, ποῦ τώρα κᾶποιαν ἄλλη

βοή, τ' ἀντικατέστησε, ἀπ' τ' ἀφρισμένο [κῆμα] ποῦ ἡ θάλασσα ἀγκομαχᾷ μετ' τὸ ὕγρο [τῆς μνήμα...

Στὸν κῆπον ὅπου κείται, παράμερα σὲ [μὴ] ἄκρη ποῦ φύτρωσαν τὰ ὄνειρα κι' ἐκόλλισε ἕνα [δάκρυ]

(Στὶς ἀνθισμένες πιασχαλιές στὸ σκοτεινὸ [δρομάκι]) κᾶποιαν βραδυὰν ἀνέσπερη τοῦ μίγνου [θεοιστὴ]

θυμᾶσαι πὼς ἐτάραζες μεσ' τὸ σκοτάδι σὺ τῆς ἐσοχῆς τὴν σιγαλιά. Καὶ τὸ ἔνθα πλαῖ ἀνάλαφρα μουρομούριζε. «Κανείς ἄς μὴ [μιλάει]

τῆς εὐτυχίας ὁ καιρὸς εἶναι γοργὸς Διαβάτης π' ἀφίνει μεσ' τὸ διάβα του τὰ φρούδα [ὄνειρά της».

Τώρα... ξαπλώνεται παντοῦ ἐρημικὴ γαλήνη Σὰν κοιμητήρι νεκρικὸ ποῦ σιγοτρεμοσβῖνει τὸ θαμπερὸ καντύλι του, στὰ μαρμαμένα [φύλλα]

τοῦ φθινοπώρου ποῦ σκορπᾷ παντοῦ ἀνατριχίλα.

...Ἐνὰ σῶμα σωριασμένο πάνω στὸ Σταυρό... Ἄφηνοι λυγμοὶ ποὺ ἀφήνουν οἱ καμπάνες... Κόσμος, κόσμος πολὺς σὲ μιὰ δόξα ζωῆς ἐντατικὴ ἀφ' οὗ τὸν συγγινεῖ ὁ θάνατος...

— Μὰ τί λοιπὸν ; πεθαίνουν κι' οἱ Θεοί ;

Μιὰ βαθιὰ προσυνηννόηση τοῦ Ἐγὼ μας μὲ τὸ Ἄπειρο γεννᾷ τὴν πνευματικότητά μας. Κι' ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ τὸ Ἐγὼ μας ἐπικοινωνεῖ μὲ τὰ βαθειὰ μυστικὰ τοῦ Ἄγνωστου, τοῦ Ὑπερέραν, τοῦ Ὑψηλοῦ, πρέπει ν' ἀναβλύξῃ ἀπὸ μέσα μας ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς σὺν λυγμὸς κι' ὄχι ἡ ὁμολογία μιᾶς ἀπαισιόδοξης ἀνημπορίας, ἐνὸς μοιρολατρισμοῦ σὺν χαρᾷ...

Γι' αὐτὸ κι' ἕνα βλέμμα ἀπ' τοὺς μουντόχρωμους κόσμους τῆς ζωῆς, πάνω, πρὸς τὶς ἀκτινοβόλες κορφές τῆς Ὑπαρξης, τοῦ Ἀσύλληπτου, σμίγει στὴ ψυχὴ μας διὰ συναισθήματα : Τὸν Πόνον τοῦ Ὑψωμοῦ καὶ τὴ Λύπη τοῦ Καθαρμοῦ...

— Ἄς τὸν ἀντιχρῶσουμε ἀπὸ μακρὰ :

Περναίει πάλι αὐτὲς τὶς μέρες ἀπ' τὴ γῆ, ἕνας Χριστὸς, ὅπως περναίει ἀπὸ χρόνια. Ἐνας κόσμος ὁλόκληρος πρὶν ἀπ' αὐτὸν διψοῦσε μὲ τὴ νόσή του πασκίζοντας νὰ βροῖ τὴν πηγὴ τῆς Ὑπαρξης καὶ τοῦ Προορισμοῦ του ποὺ τᾶλεγε Θεὸ του. Κι' ἦρθε ὁ Χριστὸς μὲ ποιὸν ἐπὶ τέλους προορισμό ; νὰ κλείσῃ τὰ μάτια τῆς νόσης στὸ ἐνατένισμα τοῦ Ἄγνωστου ποὺ τὴν συγγλόνιζε. Κανεὶς δὲν ἔπρεπε ν' ἀναζητήσῃ περὶ Ἀρχὴ καὶ Τέλος γιατί τὰ ἐκπροσωποῦσε Αὐτὸς καταργώντας ἔτσι τὴ σκέψη πρὸς Ἀρχὴ καὶ Τέλος δὲν εἶναι πράγματα ἀπόλυτα. Κι' ἦρθε ἡ καθυπόταξη μετὰ, τῆς ἀνεξαοτησίας τοῦ μυαλοῦ. Τὸ τί ζητᾷ ὁ ἄνθρωπος στὴ γῆ καὶ τὸ πῶς βρέθηκε εἶναι τὸ πάλεμα τὸ αἰώνιο ποὺ τὸ καθυπόταξε, τὸ σταμάτησε στὴν τέτοια διαμόρφωσή της ἡ Θρησκεία. Θεμελιώνον-

τας κανεὶς μὰ θρησκεία εἶναι σὺν νὰ περιβάλλῃ τὴ διανόηση μὲ τὸν πέπλο τοῦ φαταλισμοῦ· γιατί ἡ θρησκεία φέρνοντας τὴν Πίστη φανατίζει, κι' ὁ φανατισμὸς εἶναι ὁ μόνος βράχος ποὺ δὲν ἀφήνει τὸ ἀτίθασσο κύμα τοῦ σκεπτικισμοῦ ν' ἀναπτυχθῇ...

— Μὰ ἄς πᾶμε πρὸ κοντά Του :

Περναίει πάλι ἀνάμεσά μας ὁ Χριστὸς ...ὁ Χριστὸς ἀλήθεια... ἡ προσωποποίηση τοῦ ἀναγκαστικοῦ στηρίγματος ὅταν δὲν ἔχουμε νὰ κλείνουμε κᾶπου τὸ κεφάλι... ἡ αἰώνια ἀνησυχία τῆς νόσης γιὰ τὸ εὔρημα τοῦ μύθου ποὺ θεὸ νὰ φέρῃ στὸ λαβύρινθο καὶ στὰ σκοτάδια τοῦ ἄγνωστου Ὑψηλοῦ. Νὰ τί ἀντιπροσωπεύει σήμερα ὁ Χριστὸς : Τὴν ἔμφυτη τάση τοῦ μυαλοῦ μας—ἀδυναμία ἀνθρώπινη αὐτῇ—γιὰ τὴν αἰώνια Λατρεία.

Ἀγαπᾶμε τὸ Χριστὸ δίχως νὰ νοιώθουμε πῶς ἀγαπᾶμε τὴ σκέψη μας ἀντὶ γι' Αὐτόν, μαγνητισμένη ὅπως εἶναι ἀπὸ τὸ πάλεμα γιὰ τὸ νοιώσιμο τοῦ Ἄνυατοῦ... Ἀγαπᾶμε τὸ Χριστὸ κι' εἶναι ἡ αἰώνια ὁμολογία τοῦ συνειδητοῦ μας αὐτῇ γιὰ τὴν ἀδυναμία μας ποὺ εἶναι τὸ αἰώνιο κρέμασμα τοῦ λογισμοῦ ἀπ' τὸ νῆμα τῆς μὴ αὐτοτέλειάς του, τοῦ ἔξαρτημοῦ του... Ἀγαπᾶμε τὸ Χριστὸ ἀπ' τὴν ἀνάγκη τῆς αἰώνιας προσήλωσις σὲ μιὰν ἄγνωστη δύναμη τοῦ Ἱεροῦ. ...Ἔτσι μάθαμε ν' ἀγαπᾶμε πάντα κᾶτι, γιατί ἡ Ἀγάπη εἶναι μιὰ ὁμολογία ποὺ δὲν ὑπάρχει μέσα μας ἀπόλυτη αὐτοτέλεια ψυχῆς...

— Ἄς τὸν πλησιάσουμε ἀκόμα...

Μάθαμε ν' ἀγαπᾶμε τὸ Χριστὸ γιατί μαζὺ μ' ἐμᾶς κι' Ἐκεῖνος ἔννοιωσε κάποιες πλάνες του. Ἐξάρτησε τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ κᾶτι ἀνώτερο ἀκόμα κι' ἀπ' Αὐτόν, ἀπὸ τὸν «Πατέρα Του τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς», ὅπως κι' ὁ ἴδιος λέει. Κι' ἔτσι φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄνθρω-

πος σωστός κι' Αὐτὸς μαζί μας νὰ πιάσῃ μὲ τὸν πόνο μας νὰ χαίρεται μὲ τὴ χαρὰ μας.

Τὸ μόνο καθαρὸ κι' ἀληθινὸ κομμάτι τῆς ζωῆς του εἶναι ἐκεῖ ποὺ δὲν μοιάζει σὺν Θεός. Τὸν ἀγαπᾶμε, Τὸν λατρεύουμε κυριολεκτικὰ πάνω στὸ Σταυρὸ τοῦ Μαρτυρίου Του γιατί ἐκεῖ ἀνασείρησε σὲ μιὰν ὑπέροχη ἀναφώνηση ἡ ψυχὴ Του· φώναξε ὅπως φωνάζουμε κι' ἐμεῖς: «Ἥλι, Ἥλι, λαμὰ σαβαζθανή ;»... «Γιατί μ' ἐγκατέλειπες ;» φωνάζει στὸ Θεὸ Του... Νὰ ὁ Χριστὸς πάνω στὴν πρὸ τέλεια μυσταγωγία Του... νὰ ἡ ὁμολογία Του γιὰ τὸ μάταιο τῆς Θεότητας μὰ καὶ γιὰ τὸ ἀδύνατο τῆς ἀνθρωποσύνης... νὰ ἡ ἀδυναμία Του στὰ ὅσα δίδασκε περὶ καρτερίας καὶ πίστεως... Κεῖνος ποὺ πρὶν λίγο ψιθύριζε «ἄφες αὐτοῖς» ἀμφιβάλλει τώρα κι' ἐπαναστατεῖ κατὰ τῆς ἀδικίας ποὺ τοῦ γίνεται. Τὸν ἀγαπᾶμε γιατί φάνηκε νὰ ὀλοκληρώσῃ τὸν ἑαυτό μας, μ' ἀφ' οὗ ἔννοιωσε καθαρὰ πῶς ἦταν ἀδύνατη κάθε ἀντιπροσώπηση τοῦ Ἐγὼ μας ἀπ' τὸ «Θεὸ».

— Ἄς σταματήσουμε τώρα ἀπέναντί Του :

Εἶναι γλυκὸς ὡς τόσο... γλυκὸς γιατί κρυττάζοντας ψηλὰ φαίνεται νὰ παραπονεῖται ζητώντας, ἔλεος Αὐτός... Πόσο γλυκὸς ἀλήθεια... Γλυκὸς γιατί βροῖε πῶς ἡ μόνη παντοτεινὴ ἀδυναμία μας εἶναι ἡ Ἀγάπη... Κι' ὅταν ἀκόμα δίδασκε σὺν Θεός, τὴν Ἀγάπη δὲν ζήτησε νὰ τὴν ὑποτάξῃ ὅπως ὅλα τ' ἄλλα, λὲς κι' ἔννοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ καλυφθῇ ἕστερα ἀπ' αὐτὴν... Εἶναι γλυκὸς σὸν Πόνον Του ἀπάνω στὸ Σταυρὸ Του μονάχα ἀπ' τὴν Ἀγάπη μας... Εἶναι γλυκὸς γιατί μᾶς ἄφησε—ἐπὶ τέλους πιά!— νὰ παλεύουμε ἀφ' οὗ αἰώνια θ' ἀγαπάμε...

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΝ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ

Ἐπαγγελματίας τυγχάνων καὶ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀσχολούμενος περὶ τὰ ἐπαγγελματικά καὶ βιοτεχνικά ζητήματα, καταλαβὼν δὲ κατὰ καιροὺς πλείστα ἀξιώματα ἐν ταῖς Δημοσίῳ καὶ Ἰδιωτικῷ Δικαίῳ Ὄργανώσεσι, λαμβάνω τὴν τιμὴν καὶ τὸ θάρρος ν' ἀσχοληθῶ καὶ μὲ τοὺς ἐπαγγελματίας καὶ βιοτέχνους τῆς ἰδιαιτέρας μου πατρίδος ἐπιθυμῶν ἵνα οὗτοι διὰ τῆς Ὄργανώσεως τύχωσιν μίαν καλλιτέρας αὔριον.

Μέχρι τοῦδε ὁ ἐπαγγελματικὸς κόσμος τῆς Νήσου μας ἦτο τελείως ἀνοργάνωτος παρὰ τὴν ὁσημέραι ἐνδεικνυμένην ἀνάγκην τῆς ὁμαδικῆς ὑπερασπίσεως τῶν συμφερόντων τῶν καὶ τῆς καλλιτέρας καὶ εὐρυτέρας συνεννοήσεως πρὸς διάδοσιν τοῦ τε ἀναγκαίου εἰσαγωγικοῦ καὶ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου.

Ὡς γνωστὸν, τὸ συνενωτικὸν πνεῦμα, τῶν εἰς τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα καταγινομένων ἐπαγγελματιῶν, ἔχει ἐπικρατήσῃ ἀπανταχοῦ, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῶν τοιούτων ἐπαγγελματικῶν Ὄργανώσεων εἶνε τὰ μέγιστα εὐχάριστα.

Εἰς τὰ Καταστατικά ὅλων τῶν Ἐπαγγελματικῶν Ὄργανώσεων τῶν ἀνεγνωρισμένων ὑπὸ τοῦ Νόμου ὡς Νομικὰ πρόσωπα Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, συναντῶμεν εἰς τὰ σχετικὰ ἄρθρα τὸν σκοπὸν τῆς ἰδρύσεώς των. Καὶ τοιοῦτος γενικὸς σκοπὸς εἶνε ἡ προάσπισις τῶν συμφερόντων τῶν ἀποτελούντων τὴν ὀργάνωσιν Μελῶν. Ἄλλ' ὅμως ὁ σκοπὸς τοῦ Σωματείου εἶνε πολὺ εὐρύτερος τοῦ ἐν τῷ Καταστατικῷ ἀναφερομένου. Ἡ Φιλανθρωπία καὶ ἡ Ἀλληλοβοήθεια, ἡ ἐπέκτασις τοῦ κύκλου τῆς ἐργασίας καὶ ἡ εἰς αὐτὰ ταῦτα τὰ τοπικά ζητήματα ἐνεργὸς ἀνάμιξις τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Σωματείου ὑπὲρ τῶν τοπικῶν συμφερόντων, εἶνε ἐκ τῶν σκοπῶν τοῦ Σωματείου.

Σπουδαιότατος λόγος καὶ σκοπὸς τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Σωματείου εἶνε ἡ ἀνάπτυξις ὀργανωτικοῦ πνεύματος καὶ ἐπαγγελματικῆς συνειδήσεως ἰσχυρᾶς καὶ ἀκαταβλήτου ἐνώπιον ἐνόμῳ τινὸς πράξεως πάσης Διοικητικῆς Ἀρχῆς στρεφόμενης κατὰ τῶν Μελῶν. Ἔτι δὲ σπουδαιότατος, διότι ἀνοίγει ὀρίζοντας πρὸς τὸν ἄριστον καὶ τὸν ἀπανταχοῦ εὐδοκίμησαντα θεσμόν τοῦ Συνεταιρισμοῦ.

Αυστυχῶς μέχρι σήμερον ὁ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ τόπου μας ἐκδιδόμενος Τύπος οὐδέποτε ἠσχολήθη μὲ τὴν ἐπαγγελματικὴν τάξιν καὶ οὐδένα προώθησεν διὰ τὴν ἐνιαίαν ἐμφάνισιν τῶν ἐπαγγελματιῶν καὶ βιοτεχνῶν τῆς Νήσου μας. Παρητηρήθη δὲ τὸ ἔξῃ, ὅτι χρονογραφικῶς καὶ μόνον ἀνέφερον τὴν εἶδησιν τῆς ἐν τῷ Ποταμῷ ἀρξαμένης τηλεσφόρου κινήσεως διὰ τὴν σύστασιν Ἐμποροεπαγγελματικοῦ Συλλόγου.

Διὰ τῆς Ἐνώσεως θὰ ἐκλείψῃ ὁ κατι-

στρεπτικὸς συναγωνισμὸς, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀποτέλεσμα καὶ φυσικὴ ἀπόρροια τῆς μεμονωμένης ἀτομικῆς ἐπιχειρήσεως, διὰ τῆς ἐκδόσεως δελτίου τιμῶν λιανικῆς πωλήσεως, συντεταγμένου ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ὄργανωμένης ἐπαγγελματικῆς τάξεως καὶ τῆς ἐκτελεστικῆς Ἀρχῆς, τῆς Ἀγορανομίας.

Προσέτι ἡ ἐμφάνισις τῶν ἐπαγγελματικῶν Ὄργανώσεων, προσώπων δηλαδὴ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἠνέωξεν τὴν ὁδὸν τῆς ἀμέσου μετὰ τοῦ Κράτους συνεννοήσεως τῶν ἐπαγγελματιῶν, διὰ τῆς ἰδρύσεως ἐπαγγελματικῶν καὶ βιοτεχνικῶν Ἐπιμελητηρίων. ἅτινα ἀνεγνωρίσθησαν ὡς Νομικὰ πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ὑπαγόμενα ὑπὸ τὴν ἐμμεσον ἐποπτεῖαν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Τὰ Διοικητικά Συμβούλια τῶν Ἐπιμελητηρίων, ἀποτελούμενα ἀπὸ ἀντιπροσώπων τῶν ἐπαγγελματικῶν Σωματείων Ὄργανώσεων, εἶνε ὁ συνδετικὸς κρίκος τῆς Ἀστικῆς τάξεως μετὰ τοῦ Κράτους.

Ἡ γνώμη τῶν Ἐπιμελητηρίων ἐπὶ παντὸς ζητήματος ἀφορῶντος τὴν ἐπαγγελματικὴν καὶ ἐμπορικὴν τάξιν εἶνε ἐν δικαίῳ σεβαστὴ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Ἄπειρα παραδείγματα διευκολύνσεων Φορολογικῶν, παροχῶν καὶ μεταρρυθμίσεων ἔχομεν, χάριν τῶν ἐπαγγελματιῶν τῆς προτάσει τῶν Ἐπαγγελματικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιμελητηρίων, ὡς ἐπίσης καὶ γνωματεύσεις τοιούτων ἐπὶ διαφόρων Νομοσχεδίων ἀφορῶντων τὴν ἐπαγγελματοβιοτεχνικὴν τάξιν, γενομένων ἀποδεκτῶν ὑπὸ τῶν ἐκαστοτὲ Κυβερνήσεων.

Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ τὸ Ἐπαγγελματικὸν Ἐπιμελητήριον Πειραιῶς εἰς τὴν πεοιφέρειαν τοῦ ὁποῖου ὑπάγεται καὶ ἡ Νῆσος μας, θέλει ἐνδιαφερθῆ τὰ μέγιστα καὶ ὑποστηρίξῃ παντοιοτρόπως τὰς ὑπὸ τῶν Σωματειακῶν ἐπαγγελματικῶν Ὄργανώσεων τῆς πατρίδος μας, ὑποβληθησομένας προτάσεις πρὸς πᾶν σχετικὸν καὶ δίκαιον πρὸς τὰ γενικά ἐπαγγελματικά των συμφέροντα.

Μη λησμονῶμεν ὅτι ἡ δύναμις καὶ ὁ πατριωτισμὸς τῆς ἐπαγγελματικῆς τάξεως ἀποτελοῦν ἐγγύησιν διὰ τὴν Ἐθνικὴν ἀναδημιουργίαν, τὴν ἐν γένει Ἑλληνικὴν Οἰκονομικὴν ἀνάπλασιν.

Ὁ Ἐρρῶκος Ἐρσενρ, διάσημος Κοθηγητὴς τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου λέγει «ἡ πείρα τῆς ἱστορίας ἀποδεικνύει, ὅτι, αἱ περιόδοι ἐκεῖνα παρουσιάζουν τὴν ἀριστην κοινωνικὴν κατάστασιν, καθ' ἣν εὐκτεῖ εὐρεία τις μέτρη τάξις διὰ τῆς Σωματειακῆς τῆς ἐμφανίσεως».

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γ. ΤΖΕΤΖΟΣ
ΤΑΜΙΑΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΠΟΙΑ Η ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΑΣΕΩΣ

Δὲν εἶναι ἀκόμη γνωστὸν γιατί πολλοὺς τοὺς πιάνει ἡ θάλασσα. Ἡ ναυτία ἴσως νὰ ἀφεύεται εἰς τὴν κίνησιν τοῦ πλοίου, ἀλλὰ πολλοὶ ζαλιζονται μόλις ἐπιβιβάσθωσιν τοῦ πλοίου ἢ ὅταν τὸ κούνημα ποὺ κάνει εἶναι σχεδὸν ἀνεπαίσθητον. Εἰς τοῦτο παίζει μὲγάλον ὄλον ἡ φαντασία, ἡ δύναμις τῆς αὐθυποβολῆς. Πολλοὶ ἐνθυμοῦνται πόσον ὑπέφεραν εἰς προηγούμενον θαλάσσιον ταξίδι των, ἐνθυμοῦνται τι ὑπέφεραν πόσον ἐζαλιώθησαν, καὶ φαντάζονται ὅτι καὶ πάλιν θὰ τραβίξουν τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Ἔτσι μὲ τὸ νὰ φαντάζονται πόσον θὰ ζαλισθῶσιν ζαλιζονται καὶ ὑποφέρουν εἰς τὰ ἀληθινά. Ἐπίσης τὸ θέμα ἄλλων ἐπιβατῶν, ποῦ ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἀρκεῖ πολλὰς διὰ νὰ μᾶς κάνει νὰ ζαλισθῶμε εἰς τὸ βάπορι καὶ ἐμεῖς. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ ἂν δίδουν κάποιαν ἐξήγησιν εἰς τὸ φαινόμενον τῆς ναυτίας εἶνε ἐξηγοῦν ὅμως τελείως διατι ζαλιζόμεθα καὶ ἀσθανόμεθα ἄσχημα τὴν πρώτην φοράν. Ὁ πραγματικὸς λόγος τῆς ναυτίας εἶναι αἱ ἀπότομοι κινήσεις εἰς τὰς ὁποίας ἐξαναγκάζονται τὰ ὄργανά μας ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ πλοίου, ἰδίως τὸ σκαμνάνεβασμα. Ἡ ὑγεία μας ἐξαρτᾶται συνήθως ἀπὸ τὴν ἰσορροπίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβρίσκονται τὰ ὄργανά μας. Μόλις ἡ ἰσορροπία αὐτὴ διαταραχθῇ αἰσθανόμεθα ἄσχημα καὶ ἡ ἀδιαθεσία αὐτὴ διαρκεῖ μέχρι τῆς στιγμῆς ποῦ ἡ ἐξοικίωσις μὲ τὴν νέαν κατάστασιν ἀποκαταστήσῃ τὴν ἰσορροπίαν τῶν ὀργάνων μας.

ΓΙΑΤΙ ΟΤΑΝ ΚΡΥΟΛΟΓΟΥΜΕ Η ΦΩΝΗ ΜΑΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΒΡΑΧΝΗ

Ἡ φωνὴ σχηματίζεται, παράγεται μέσα εἰς ἓνα μικρὸ κοντὶ, τὸν λάρυγγα, αὐτὸ κοντάκι περιέχει δύο μεμβράνας, τὰς καλουμένας φωνητικὰς χορδὰς, αἱ ὁποῖαι εἶναι τενητωμένα κατὰ μήκος τοῦ λάρυγγος καὶ συστελλόμεναι καὶ πάλιν λουσαι, παρίσταν τὰς διαφόρους ἡχους ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἀποτελεῖται ἡ φωνὴ μας. Ὅταν κρυώσωμε καὶ ἐρεθισθῇ ὁ λαιμὸς μας αἱ φωνητικαὶ αὐταὶ χορδαὶ φρουσκώνονται, γίνονται χονδραὶ καὶ ἀνώμαλοι. Ἡ συνέπεια εἶναι ὅτι δὲν εἶναι πλέον εἰς θέσιν νὰ παραγάγουν ἓνα ἢ ἓν καθαρὸν διανγῆ καὶ ἡ φωνὴ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν βγαίνει ἀπὸ τὸν λάρυγγα μας βραχνῆ. Τὸ ἴδιον θὰ συνέβαινε ἂν παίρνωμε μίαν χορδὴν τοῦ βιολιοῦ καὶ εἰς διάφορα μέρη τῆς τὴν ἐβυθίζαμεν μέσα εἰς ζεστὸ νερὸ διὰ νὰ φουσκώσῃ. Θὰ ἦταν ἀνίκανος πλέον νὰ τεθῆ κανονικὰ εἰς παλμώδη κίνησιν καὶ ἀπὸ τὴν χορδὴν αὐτὴν ὅσην τέχνην καὶ ἂν κατεβάλλαμεν δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ βγάλωμεν οὔτε ἓνα διανγῆ ἤχον.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΦΗΜ. "ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΝΕΑ"

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΤΟ ΛΑΓΚΑΔΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΟΥΣ

Του Καθηγητού κ. ΙΩΑΝ. ΠΕΤΡΟΧΕΙΛΟΥ

Ὁ χείμαρος ποῦ περνᾷ διὰ μέσου τοῦ χωριοῦ Καλάμου στὰ Νότια τοῦ νησιοῦ τῶν Κυθήρων συμβάλλει ἕνα χιλιόμε. περίπου μακρυνὰ ἀπ' τὴ θάλασσα μ' ἕναν ἄλλον χείμαρο μικρὸ, ποῦ περνᾷ κάτω ἀπ' τὸ χωριὸ Σπηλιᾶς σχηματίζοντας ἕνα μικρὸ καταρράκτη 10 μ. περίπου ὕψους σὲ ὕψος 50 περίπου μέτρων ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

Τὸ νερὸ στὴν ἀρχὴ γλυστρᾷ σὲ μιὰ φαγωμένη πέτρα καὶ λεία πιά, πίπτει μὲ ὀρμὴ σὲ μιὰ γύτρα γιγάντων περίπου 8 μέτρα χαμηλότερα, ὅπου πυθμένια τῆς ὁποίας φθάνει ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ λιμνάζοντος μέσα νεροῦ μὲ δίνες περὶ τῆς 10 ὀργυῖες. Τὸ φαινόμενο δὲν εἶνε ἀσύνθηδες σὲ ἀσβεστολιθικὸ καὶ δολομιτικὸ πέτωμα ὅπως εἶνε αὐτὸ ἐδῶ, ἀλλὰ τὸ παράξενο εἶνε ποῦ τὸ νερὸ χάνεται καὶ ἐλάχιστο μόνο βγαίνει παρακάτω στὴν 2 μέτρα χαμηλότερη λίμνη ἀπὸ ὅπου ὑπόγειες τοῦ βράχου. Ὁ σχηματισμὸς τῆς ὀφείλεται εἰς στοροβίλισμα χαλικίων μέσα καὶ ποῦ σιγὰ σιγὰ βάθηναν τὴ πέτρα συνερογούσης καὶ τῆς διαλυτικῆς ἐνεργείας τοῦ νεροῦ. Ἡ λίμνη ἔχει μέσον βάθος 2 ὀργυῖων μὲ πλάτος 13 μ. καὶ μήκος 10 μ.

Τὸ ἔδαφος τῆς εἶνε πληθῶδες μαλακὸ ἐπικίνδυνο στὸ πάτημα ζοῦν δὲ μέσα σ' αὐτὴ βατράχια, Δυσίσκοι πολλοὶ καὶ ἄλλα ἰδιοβία μικρὰ ζῶα. Ἡ τοποθεσία ὀνομάζεται Κυριακουλοῦ πιθανῶς ἕξ ἄλλοτε ὑπαρχόντων κοντὰ αὐτοῦ κτημάτων κάποιας Κυριακούλας, τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχει καὶ ἡ χαράδρα ποῦ παοακάτω φέρνει τὰ νερὰ τῶν βροχῶν ἕως τὴ θάλασσα.

Τὴν ἐπ' σκεψὴ αὐτῆς τῆς χαράδρας ἀξίζει τὸ κόπο νὰ τὴν κἀνὴ κανεὶς καὶ ἀπέχει μόνον 1 ὥρα δηλ. 4500 βήματα ἀπὸ τὴ Χώρα διὰ τοῦ δρομοῦ τοῦ χωριοῦ Σπηλιᾶς ἀπ' τὸ ὁποῖον κατεβαίνοντας στὸ μπροστὰ τοῦ λαγκαδάκι καὶ ἀκολουθώντας τὴν ῥοιὴ τοῦ νεροῦ φθάνει τὴν ἀρχὴ τῆς ὀμαλιά. Ἡ κατὰ βάσιν ἀπ' τὸν καταρράκτη γίνεται μόνον ἀπ' τὴν Ἀνατολικὴ πλευρὰ μὲ κάποια προσοχὴ στὰ σαθρὰ χῶματα, πέτρες καὶ ἀγκάθια ποῦ γεμίζουν τὸ γιδόστρατο, λίγο παρακάτω

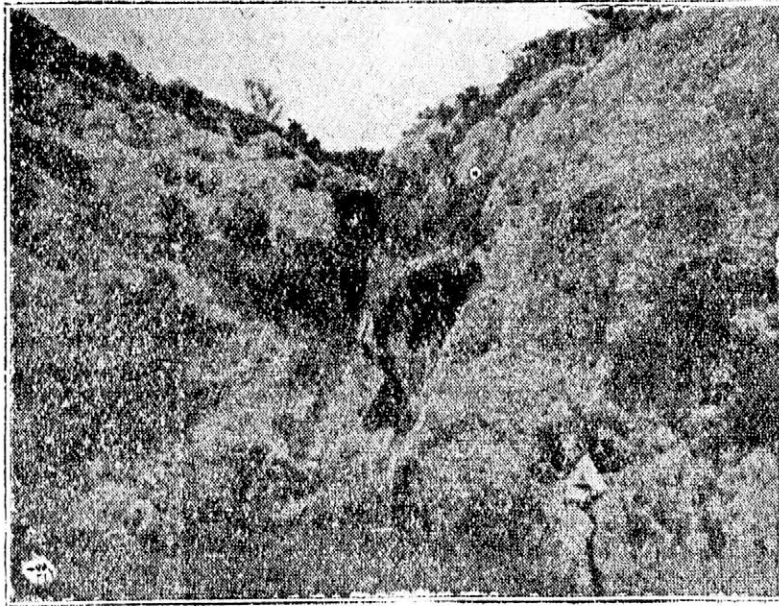
ὅμως καμμιὰ 200βὰ βήματα ἀποζημιώνεται ὁ κόπος πλουσιοπάροχα. Βρίσκεται κανεὶς πρὸ τοῦ ὑπερόχου θεάματος ἀγρίως ἀποκαρτωμένης περιφερείας. Τὰ νερὰ λιγοστεύουν σημαντικὰ, πῶς κάτω δὲ χάνονται ἐντελῶς. Μεγάλοι βράχοι κομμένοι καθέτως κατασπασμένοι, τρυπημένοι, ὕψους 50—100 μέτρων ἀπ' τὸν πυθμένα, στοὺς ὁποίους φωληάζουν πουλιὰ ἀγρία, κοράκια, γεράκια, σχηματίζουν ὁ ἕναδι-

πυλὸς, δύσκολη, οἱ ἀσβεστολιθικοὶ δολομιτικοὶ βράχοι ἐξακολουθοῦν κατατροπημένοι μὲ σπηλιᾶς ἢ σὲ κομμάτια μυτερὰ ἐξέχοντες ἢ στορογγυλιμένοι ὅσοι ἔτυχε νὰ πέσουν στὸ βάθος. Ὅλα φανερόνουν τὸ βαθειὰ ἀποκαρτωμένο ἔδαφος τοῦ ΝΑ μέρους τοῦ νησιοῦ ἕνεκα τοῦ ὁποῖου βρίσκονται καὶ πλείστες ἄλλες λαγκαδιές ἔτσι, βαθειᾶς σπηλιᾶς μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἢ καὶ ψηλότερα, ἐκβολῆς γλυ-

κοῦ νεροῦ κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ μέσα σ' αὐτὴ ἀκόμη (πίσω ἀπ' τὸν Κάβο Καπέλα στὸν στενὸ ὀρμίσκο φανερὰ στῆς Χοχλάκοι καὶ ἄλλοι).

Ἐξαιρετικὰ γλυκὸ νερὸ, ὑπάρχει πιθανότης πῶς κ' ἐδῶ στὴ θάλασσα μέσα θὰ βγαίη, ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατος ἡ ἐξακριβωσίς του λόγω τοῦ ἀποκρήνου τῆς ἀκτῆς καὶ τοῦ κοντὰ παρουσιαζομένου μεγάλου βάθους τῆς θαλάσσης μετὰ τὴν μικρὴ ἀμμουδιά.

Πρὸς τὴ θάλασσα ὅταν πλησιάζουμε κλείνουν ἢ πλευρῆς μέχρι 3 μέτρων πλάτους, ὅπου παρουσιάζουν ἕνα ἄνοιγμα πλατύτερο παρακάτω καὶ κλεί-

Ὁ Καταρράκτης τῆς Κυριακουλοῦς (Κοινότης Κυθήρων)

(ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ Κ. ΙΩΑΝ. ΠΕΤΡΟΧΕΙΛΟΥ)

νοντας πάλι μετὰ 15 μέτρα ὕστερα σχηματίζοντας παρακάτω τὴν ἀμμουδιά μὲ τὰ χοντὰ βότσαλα, τῆς ἐκβολῆς. Αὐτὴ τριγυρισμένη ἀπὸ ψηλὰ 50—80 μ. ἀπόκρημνα βράχια, ποῦ προχωροῦν ὁμοίως καμμιὰ πενήντα μὲτρα στὴ θάλασσα, σχηματίζοντας ἕνα φυσικὸ ὀρμίσκο κλεισμένο, εἶνε καὶ ἐξόχως ὠραῖο καὶ ἄγριο τολεῖο, ποῦ ἡ θάλασσα τοῦ Νοτιᾶ ἔχει μεγαλοπρεπῆ ἐμφάνισι ὅταν εἶνε τρικυμισμένη.

Ι. ΠΕΤΡΟΧΕΙΛΟΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΦΥΣΙΚΩΝ

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ο ΑΓΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΥΦΛΟΣΕΩΣ

(Συνέχεια εκ της Σελ. 98)

Ούτω η Αίγυπτος προσχωρήσασα εις τον αγωνα κατά της τυφλότητος συνέστησεν επίσης την τοπικήν αυτής Έταιρείαν υπό την προεδρίαν του Dr Taher Bey και υπό την προστασίαν της 'Οφθαλμολογικής Έταιρείας της Αιγύπτου, διοργανοί τον αγωνα προς καταπολέμησιν των αιτίων άπωλείας της όράσεως. Είνε δε εκτός άμφιβολίας ότι και η τοπική αυτή Έταιρεία έχουσα την υλικήν και ηθικήν άρωγήν της Κυβερνήσεως της χώρας καθώς και των διαφόρων επιστημονικών και φιλανθρωπικών οργανώσεων αυτής θα δυναθῆ υπό την αϊγίδα της Διεθνούς Ένώσεως να παρουσιάσῃ προσεχώς άπτά δείγματα της ευεργετικής αυτής δράσεως.

"Άλλως τε δέον να όμολογήσωμεν ότι το έδαφος εις την χώραν ταύτην είνε ίσως πολὺ προσφορώτερον η άλλαχού ένικεν της οργανωθείσης από τας άρχάς της παρούσης εκατονταετηρίδος έκστρατείας, διά της μεγάλης δωρεάς του Άγγλου εύπατρίδου Sir Ernest Cassell διαθέσαντος λίρας Άγγλίας 43.000 προς καταπολέμησιν των βλαβείων όφθαλμικών νόσων των άπειλουσών την όρασιν, εύρισκομένης δε έν πλήρει δράσει και άκμῆ με άποτέλεσμα την σημαντικήν έλάττωσιν του αριθμού των τυφλών η ήμιτύφλων έν Αιγύπτω. Τριακοντάς όλη όφθαλμικών μονίμων άρτίων νοσοκομείων και δεκατέσσερα φορητά τοιαύτα διεσκορπισμένα εις όλα και τὰ πλέον άπομεμακρυσμένα σημεία της χώρας, ένισχυόμενα και με ειδικά τέλεια Έργαστήρια είνε τὰ κέντρα ένθα έπί του παρόντος διεξάγεται άδυσώπητος ό αγών κατά της τυφλότητος.

Ό δέ αγών ούτος συνεχώς και σταθερῶς καθίσταται έντονότερος διά της ίδρύσεως και άλλων πολεμικών μονάδων έφ' όσον η ανάγκη τὸ καλεῖ.

Είνε εὐνόητον ότι ως συνέπεια της οργανωμένης ταύτης έντατικῆς άντιτυφλωτικής έκστρατείας υπήρξεν τὸ εύάρεστον γεγονός της σταθερῆς έλαττώσεως βαθμηδόν των όφθαλμικών νόσων και η καταπολέμησις των αιτίων της άπωλείας της όράσεως.

Τούτο έμφαίνεται σαφῶς εις τας ένιανυσίους εκθέσεις του 'Οφθαλμικού Τμήματος-της 'Υγειονομικῆς Διευθύνσεως παρά τῷ 'Υπουργείῳ των Έσωτερικών της Αιγύπτου. Κατά τας εκθέσεις ταύτας ένῶ κατά τὸ 1919 οί εύθεθέντες τυφλοὶ η ήμιτύφλοι μεταξύ των έπισκεπτομένων τας όφθαλμικὰς κλινικὰς της Διευθύνσεως ταύτης άρρώστων υπήρξαν 19,2 0)ο, κατ' αναλογίαν προς τούς διατηρούντας την όρασίν των, κατά την έκθεσιν του 1919 η αναλογία αυτή καθήλθεν εις 9,3 0)ο είνε δε πρόδηλον ότι η αναλογία αυτή θα εξακολουθήσῃ βύινουσα σταθερῶς έλατ-

τουμένη.

Τὰ έπιτευχθέντα ταῦτα τόσον εύάρεστα όσον και ικανοποιητικά άποτελέσματα εις την διεξαγωγήν του άντιτυφλωτικού άγώνος έν Αιγύπτω, προὐκάλεσαν, ως ητο έπόμενον, ιδιαιτέρως την προσοχήν και άλλων χωρῶν άπασχολουμένων με την λύσιν του ίδιου προβλήματος, ώστε η οργανώσις του αγώνος τούτου έν Αιγύπτω να ληφθῆ ως τύπος και υπόδειγμα καλής οργανώσεως και διά ξένας χώρας μαστιζομένας υπό του αυτού κακού.

Εὐτυχῶς διά την Αίγυπτον, έν δέν δύναται πλέον αυτή να θεωρηθῆ ως κοιτίς των τυφλών, υπάρχουσιν όμως και σήμεραν έτι, άλλαι χώραι εις τας οποίας η προσωνμία αυτή άνευ υπερβολῆς δύναται να άποδοθῆ και εις τας οποίας οὐδέν σοβαρόν μέτρον έχει ληφθῆ προς περιστολήν της τοιαύτης καταστάσεως. Ούτω καιτὰ τας χερύνας της Διεθνούς Ένώσεως προφυλάξεως και προστασίας από της τυφλότητος, μόνη η Κίνα αριθμεί 5 1)2 τὸ έν εκατομμύριον έντελῶς τυφλών και υπέρ την πεντάδα εκατομμυρίων ήμιτύφλων. 'Οσαύτως και 'Ινδία υπάρχουσι πλέον του 1)2 εκατομμυρίον άπολύτως τυφλών και 4 1)2 εκατομμύρια ήμιτύφλων.

Άλλά και εις άλλας χώρας, εις την Ρωσίαν, Περσίαν, Τουρκίαν και την λοιπήν Άνατολήν, εις την Άφρικῆν κτλ. τὰ θέματα άπωλείας μάλλον η ήττον τελείως της όράσεως είνε ακόμη άρκοίντως πολυάριθμα ιδίως εις τὰ σημεία εκείνα των χωρῶν τούτων ένθα σπανίζουσι οί ιατροὶ και άγνοοῦνται αἱ στοιχειώδεις γνώσεις έρημοσμένης υγιεινῆς και προφυλάξεως από τούς κινδύνους τούς άπειλούντας την όρασιν.

Είς δεύτερον άρθρον μας θα ασχοληθῶμεν περὶ των αιτίων της τυφλότητος και των νέων κατευθύνσεων προς καταπολέμησιν αυτής.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ
ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΟΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σε έναρετο

Ένθάδε ζεῖτ' έναρετος πού τότε λέγαν Γιάννη. Κακή πράξι δὲν άφρησε όπου να μη την κάνη.

Σε άκάθαρο

Στόν τάφο των προγόνων του βάλαν τόν μαζαρίτη όμως η βρόμα του η πολλή τούς κτύπησε στη μύτη Τὰ μάτια τους ανοίξανε κι' ως τόν είδαν κοντά τους εὐθύς όλοι τραβήξανε μακριά τὰ κόκκαλά τους.

Γ. Σ. ΛΕΟΝΤΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΕΝΟΣ ΟΝΕΙΡΟΥ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Του κ. Β. Γ. ΜΕΛΙΓΔΗ

Νύχτα γλυκειά ανοιξιιάτικη πού τρυγύρω σκορπίζει την άπέραντο μελαγχολικότητα και τὸ θείο μυστικισμό ένός άγνωστου Άπειρου.

Ό άστερισμός της Μ. Άρκτου βαίνει δειλά δειλά προς την δύσι του τρεμοσβύνοντας, σάν τις ψηχῆς κείνες πού τὸ δάκρυ του πόνου σβύνει σιγά, σιγά και την τελευταία του άνταίγεια...

Ένα τσουχτερό άγεράκι λικνίζει της κορυφῆς των δένδρων ένῶ πλάι μου δυό γραφικά κυπαρίσσια ρίχνουν έπιβλητικά την γραφική της ματαιότητος σκιά τους...

Ένα άηδόνι, κάπου κάπου βαθειά άφρίνει τούς πονεμένους λαυγγισμούς του να συντροφεύουν την μοναξιά μου.

Μόνος, κατάμονος άγρυπνῶ με μόνο σύντροφο την σκέψη μου, πού γυρνῶ άδιάκοπα επάνω στα συντοίμια της περασμένης μου ζωῆς, πού στα δάκρυα γεννήθηκε, ποτίστηκε με δάκρυ, ως πού μιὰ με άχαρα θενά σβυστῆ σέ μι' άκη.....

Μὰ ξάφνου τὸ θρόνισμα κάποιος πεταλουδίτσας αρχίζει να ξυπνά τὰ σβυσμένα όνειρά της. Την ξετινάσσει με δύσασμι από τὸ λήθαργο και της ξενοίγει μπροστά της μιὰ καινούργια ζωή, με καινούργιους όρίζοντας.

— Μὰ να τὸ πιστέψη άραγε ; —
Είμαι ώραῖο τὸ δένδρο της αγάτης και πρὸ παντός να μπορέση κανείς να άνεβῆ στην κορυφή του...

Πόσο χαρούμενα ξεκινούν οί ψηχῆς απ' τὸ δοδοστεφανωμένο ύψος του όνειρεμένου νεανικοῦ όλύμπου για να βρεθούν μιὰ χαρηνγή πέραν του Άχέροντος !.....

Πλησιάζουν χαράματα και ὁ θόρυβος της χαριτωμένης πεταλουδίτσας με τὸ νυχτερινό άγέρι ξυπνάει ξανά μεσ' την ψυχῆ μου τις δροσόλουστες αναλαμπές π' άφίνουιν οί χουσοσταγῶνες απ' την Άνατολή μιᾶς νέας Έλπιδοφόρου Αὐγῆς...

Βουβός τὸ μονοπάτι πέρνω και με θερησοεντική ευλάβεια θαντίζω τὸ πέρασμα της μ' ένα θερμό και πονεμένο δάκρυ.....

Πατήσι, Άπρίλιος 1932.

Β. Γ. ΜΕΛΙΓΔΗΣ

ΚΥΘΗΡΑΓΓΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΧΩΡΙΣ ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΗ

Τοῦ κ.

Χ. Ε. ΚΡΙΘΑΡΗ

Κατέβηκε με προφύλαξι τῆ σκάλα τοῦ σπητιοῦ του καὶ προχώρησε στὸ δρόμο κυττάζοντας με τρόπο στὸ μπόντζιο τῆς γειτόνισσάς του τῆς Ζαφείρας, μήπως ἡ ἀδιάκριτη αὐτὴ γυναῖκα, ὅπως τὴν ἔλεγε, βρισκότανε πάλι μπροστά του γιὰ νὰ τὸν ὑποβάλῃ στὴ συνηθισμένη τῆς ἀνάκρισι.

Πέρασε μπροστά ἀπὸ τὸν κλαδότοπο τοῦ σπητιοῦ τῆς, ἔστριψε δεξιά, καὶ πῆγε με προφύλαξι πάντα τὸν καλντεριμένο κατήφορο ἀλαφροπατώντας, ποῦ ἂν τὸν ἔβλεπε κανεὶς θὰ καταλάβαινε πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος προσπαθοῦσε νὰ κρυφτῆ.

Δὲν εἶχε προχωρήσει ὅμως οὔτε εἰκοσι βήματα, ὅταν ἄκουσε τὴ συρτήφωνῆ τῆς Ζαφείρας ποῦ φρόντιζε πάντα νὰ τὴν κἀνῃ γλυκεῖα κ' ὑποχρεωτικῆ.

— Καλοστρατία...;

Φτοῦ νὰ πάρῃ ὁ διάλογος !.. ἔκανε ἀπὸ μέσα του καὶ φουσκῶνε καὶ ξεφουσκῶνε ἀπὸ τὸ θυμὸ του ὁ μπάρομπ' Ἀλέξανδρος.

— Εὐχαριστῶ κερά Ζαφείρω, μουρμούρησε κάπως δυσανεστημένος, κ' ἔξακολούθησε τὸ δρόμο του.

— Σὲ καλὸ μαθὲς τέτοια ὄρααα ; ; τὸν ξαναρώτησε μ' ἔκπληξι τάχα ποῦ ἔκανε τὴν ὑποκρισία τῆς νὰ φαίνεται ἐνδιαφέρον.

— Ἰσα κάτω πᾶω,.. εἶπε σὰν βαριεστημένος ὁ μπάρομπ' Ἀλέξανδρος, χωρὶς διόλου νὰ σταματήσῃ.

— Ἐ ! καλοστρατία σου νᾶναι Παναγία μου,.. καὶ σήκωσε τὴν ποδιά τῆς γιὰ νὰ σκουπήσῃ τὰ λάδια ἀπὸ τὰ χεῖλια τῆς, γιατί σὰν ἄκουσε βήματα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι ποῦ ἔτρωγε με τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὰ παιδιὰ τῆς, ἀπὸ τὴν περιέργεια νὰ ἰδῆ ποὺς περνᾶ.

Ὁ μπάρομπ' Ἀλέξανδρος προχώρησε μερικὰ βήματα ἀκόμη ἴσαμε ποῦ ἔστριψε πιά καὶ δὲ φαινότανε ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς γειτόνισσάς του τῆς Ζαφείρας, κ' ὕστερα στάθηκε ἀπότομα.— Μὰ εἶδες ἐκεῖ φίλε μου, μουρμούρησε μόνος του, περιέργεια ποῦ τὴν ἔχει !! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Ὁ διάλογος τὴν ἔβαλε νὰ με ρωτήσῃ κ' ἀπόψε ; Μὰ ὅλα πιά θέλει νὰ τὰ μαθαίνῃ ; Πφ ! νὰ πάρ' ἡ ὀργή... πρέπει νὰ γυρίσω... μὰ τῶχω γιὰ γρουνουζιά ; θὰ γυρίσω .. Στάθηκε λίγο ἀκόμη σκεπτικὸς καὶ στεναχωρημένος.

— Καὶ ὁ Τζῶν ; ρώτησε τὸν ἑαυτὸ του. Ὁ Τζῶν ποῦ θὰ περιμένῃ με τόση ἀγωνία στὸ σπῆτι μου τὴν ἀπάντησι τοῦ Μαστρογιώργη ; Τίποτα ; πρέπει γρήγορα νὰ κουνηθοῦμε γιατί ἡ Μαρίκα ἀγαπᾶ ἄλλοι, καὶ Κύριος οἶδε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ με τὴν ἀναβολὴ στὴν ἀναβολή.

Ἔκανε τὸ σταυρὸ του, καὶ προχώρησε ἀποφασιστικᾶ.

Τὸ σπῆτι τοῦ Μαστρογιώργη ποῦχε τὴν πιδὸ ὡμορφη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ, δὲν ἦτανε μακρινὰ ἀπὸ τὸ δικό του καὶ δὲν θ' ἄργουσε νὰ φτάσῃ. Γελαστὸς καὶ χαρούμενος σκεφτότανε πῶς σίγουρα ἀπόψε κ' ὅλας θὰ τέλειωνε τὸ συνοικέσιο, γιατί ὁ Τζῶν ποῦ ἦταν ἀνεπιόστου, ἔδω καὶ δυὸ μῆνες μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ πλούσιος φορτωμένος δολλάρια, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ παντρευτῆ νὰ πάρῃ τσιριγώτισσα, παλούτσι ἀπὸ τὸν τόπο του—ὅπως ἔλεγε καὶ μόνος του με τὴν Ἀμερικάνικη προφορά του—κ' ἄς εἶν' καὶ μαλαωμένο. Καταλάβαινε νὰ μὲν, πῶς ὁ Μαστρογιώργης κ' ἡ γυναῖκα του θὰ θέλανε καὶ θάπαρακαλοῦσανε νὰ κάνουνε γαμπρὸ τὸν πλοῦσιο ἀνεπιό του, εἶχε ὅμως μέσα του κ' ἕνα φόβο ποῦ τὸν στήριζε στὶς διαδόσεις...τὶς μυστικὰς τοῦ χωριοῦ, ὅτι τάχατες, ἡ ὡμορφη Μαρίκα, ἡ ὀλόδροση αὐτὴ κοπέλλα τοῦ Μαστρογιώργη, ἀγαποῦσε ἕνα ὄραϊο καὶ γερὸ παληκᾶρι τοῦ χωριοῦ, τὸ Γιαννάκη τὸ γυιὸ τῆς Μαρέντενας. Σὰν ἔφτασε ὁ μπάρομπ' Ἀλέξανδρος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπητιοῦ, κ' ὅταν ἔτρεξε γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ἡ κερά Γιώργενα αὐτὸς καλησπερίζοντας ἐπάτησε ἐπιδεικτικὰ με τὸ δεξί του πόδι τὸ κατώφλιο γιατί μόνον ἔτσι θὰ τοῦ τάφρωνε... δεξιά ὁ Θεός !

* *

Ἡ ταβέροια τοῦ μπάρομπα Λευτέρη ἦτανε φίσκα ἀπὸ κόσμον ἐκεῖνο τὸ Σαββατόβραδο. Ὁ μαγαζιάτορας ἔτρεχε βιαστικὰ καὶ σεβριζοῦσε τοὺς πελάτες του με προθυμία πάντα καὶ με τὸ γέλιο στὰ χεῖλη. Πολὺ ὑποχρεωτικὸς ὁ μπάρομπα Λευτέρης, κατόρθωνε μες στὸ χωριό του νᾶχῃ τὴν περισσότερη πελατεία, γιατί ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καλωσύνη του εἶχε κ' ὄραϊο δετιναῖο, καὶ ἦτανε καὶ πολὺ καθαρός στὴ δουλειά του.

Σ' ἔν' ἀπὸ τὰ λιγοστὰ τραπέζια τῆς ταβερνούλας, μιὰ εὐθημη συντροφιὰ ἀπὸ ἔξ' ἐφτά νέους τοῦ χωριοῦ θορυβοῦσε κ' ἔπινε ἀπὸ τὴν ἀθάνατη δετινα ποῦ με ὄραϊα μεζεδάκια τοὺς σεβριζοῦσε ὁ μπάρομπα Λευτέρης. Κάθε φορὰ ποῦ ἡ πόρτα τῆς ταβέρνας ἀνοίγε, ὅλοι τῆς παρέας μ' ἐνδιαφέρον ποῦ ἔδειχνε πῶς κάποιον περιμένανε κυττάζανε πρὸς τὰ ἐκεῖ σταματώντας τὴ συζήτησί τους, ποῦ ὅπως φαινόταν ἦτανε πολὺ σοβαρῆ.

— Ὁ καὶμένος ὁ Γιαννάκης, ἔλεγε ὁ πιδὸ ψηλὸς τῆς παρέας ; θὰ τὸ πάρῃ κατὰκαρδα τὸ παιδί. Καὶ κουνουσε τὸ κεφάλι του θέλοντας μ' αὐτὸ νὰ δείξῃ σὲ

πόσο δύσκολη θέση ἦταν ὁ Γιαννάκης ὁ φίλος τους.

— Μὰ εἶπε κάποιος ἄλλος. Τοῦ φτάνει ἡ ἰκανοποίησι ὅτι χροιάστηκε μιὰ ὀλόκληρη βδομάδα με πῆσεις καὶ με παρακλήσεις γιὰ νὰ πῆ τὸ Ναὶ ἢ ἀγαπημένη του καὶ νὰ συμφωνήσῃ νὰ πάρῃ ἐκεῖνο τὸν πλοῦσιο τὸν Ἀμερικάνο.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, συνεπλήρωσε τρίτος. Τὸ Ναὶ ἀκόμα δὲν τὸ εἶπε. Ἐμαθα μάλιστα πῶς ἔκανε μεγάλη φασαρία στὸ σπῆτι τῆς ; ἔκλαιγε, ἐφώναζε, τοὺς ἔλεγε πῶς θὰ σκοτωθῆ, πῶς θὰ χαθῆ ἀπ' τὸν κόσμον, μὰ δὲν θὰ συγκατατεθῆ νὰ πάρῃ ἐκεῖνον ποῦ δὲν ἀγαπᾶ. Μ' αὐτὸς πάλι ὁ Τζῶν ; Ὅπως-διόλου δὲν ἔχει αἴσθημα πάνω του ; Θέλει νὰ κἀνῃ δυὸ ἀνθρώπους δυστυχισμένους ἐπειδὴ τάχατες ἔχει αὐτὸς λεφτὰ με τὸ τσουβάλι ! ; Ὅσο καὶ νὰ τ' ἀρέσῃ ὅσο καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾶ ἀφοῦ ἐκεῖνη δήλωσε καθαρὰ ξεκάθαρα πῶς δὲν τὸν θέλει, ἔπρεπε αὐτὸς νὰ ὑποχωρήσῃ... Μάλιστα ἔμαθα, καὶ πῶς ἐπίγῃ ἡ ἴδια ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη στὴν κερά Γιώργενα τὴ μάννα τῆς Μαρίκας, κ' ἔλεσε στὰ πόδια τῆς νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶμμα ποῦ ἄκουσε νὰ ψιθυρίζῃ ὅλο τὸ χωριὸ καὶ ποῦ θὰ κἀνῃ τὸ μονάκριβο παιδί τῆς, ν' ἀρρωστήσῃ ἀπὸ τὴ στενοχώρια του. Ἐκεῖνος, τῆς εἶπε, καὶ νέος εἶναι καὶ ὑγεία ἔχει, κ' ἀπὸ περιουσία καλὰ βαστιέται ἀφοῦ ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας του ὅλα του τὰ χρόνια γι' αὐτὸ τὸ παιδί δούλευε, κ' ἡ κόρη τῆς θὰ περάσῃ καλὰ, καὶ θὰ μείνῃ καὶ κοντὰ τῆς, καὶ δὲ θὰ ξενηρευτῆ, καὶ θὰ τὴν ἀγαπάει καὶ κείνη ὅπως καὶ τὸ Γιαννάκη τῆς, καὶ, καί,... μὰ τοῦ κάκου. Ἡ παραδόπιστη ἡ Γιώργενα θέλει δολλάρια θέλει πλοῦτη καὶ στὴ φτώχεια δὲν μπορεῖ νὰ στηρίξῃ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ τῆς μὰ καὶ τὴ δική τῆς συνάμα, γιατί κάνανε ὀρισμένα κ' αὐτὴ τὴ σκέψη με τὸν ἄντρα τῆς, ὅτι πέρονοντας δηλαδὴ ἡ κόρη τους τὸν πλοῦσιο Ἀμερικάνο κ' αὐτοὶ θὰ περνούσανε καλὰ τὴ ζωὴ τους ἀφοῦ θὰ τοὺς συντηροῦσε ὅλους αὐτὸς καὶ δὲν θᾶχε πιά ἀνάγκη ὅπως ἔλεγε κομπάζοντας ὁ Μαστρογιώργης, νὰ χτίζῃ τοῦ ἐνοῦ καὶ τ' ἄλλονοῦ τὶς βοκκολιές ! Ἐκεῖνη ἡ καημένη ἡ Μαρίκα, δὲν ἔχει μείνει οὔτε ἡ μισὴ ἀπὸ τὴ στενοχώρια τῆς. Πᾶνε ὀχτῶ μέρες σήμερα ἀπ' ὅταν τὰ τελειώσανε, δηλαδὴ ὁ πατέρας τῆς με τὸ γαμπρὸ νὰ ποῦμε, χωρὶς τὴ συγκατάθεσί τῆς παρ' ὅλες τὶς φοβέρες τοῦ πατέρα τῆς.

“Όταν θὰ μὲ ἰδῆτε νεκρή, ἔλεγε μὲ κλάμματα τῆς μητέρας της, τότε θὰ μετανοιώσετε... ἀλλὰ θάναυ ἀργά !

Ἡ μητέρα της τῆς ἀπαντοῦσε πῶς ἔτσι λένε ὅσες εἶν' ἐρωτευμένες, ὅτι τυφλώνονται ἀπὸ τὸ πάθος καὶ δὲ βλέπουν τὸ συμφέρο τους. Μὰ οἱ γονεῖς ὅμως πρέπει νὰ κυττάζουνε τὸ συμφέρο τοῦ παιδιοῦ τους, καὶ νὰ τοῦ δείξουνε ἔστω καὶ μὲ βία πῶς νὰ τραβήξῃ πρὲς ἐκεῖνο τὸ δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ στὰ πλούτη καὶ στὴν καλοπέρασι, καὶ ὄχι τὸν ἄλλον ποὺ ὀδηγεῖ στὴν καταστροφή, ἀλλὰ ποὺ δὲν τὴν βλέπουν ὅμως οἱ γένοι ἐπειδὴ ὁ ἔρωτας τοὺς κλείνει τὰ μάτια.

Ἐκεῖνη ὅμως κλαίει συνεχῶς. Ἐπιμένει πῶς θὰ λήθῃ μέρου τέλους τὸ ὄχι... καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ παπᾶς τὴ ὁπῆσει στὴν ἐκκλησία ἂν θέλῃ γιὰ σύζυγό της τὸ Τζῶν, ἐκεῖνη ὄχι θὰ πῇ.

— Καὶ δὲ φαίνεται καθόλου ὁ Γιαννάκης αὐτὲς τὶς μέρες διέκοψε κάποιος τῆς παρέας.

— Μπα, χτὲς εἴμαστε μαζί. Αὐτὸς φίλε μου λὲς καὶ δὲν δίνει πεντάρα γιὰ ὅτι γίνεται σὰν νὰ τὴν ἔχει κλείσει στὸ σπῆτι τοῦ τὴν κοπέλλα, καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ φόβος νὰ τοῦ τὴν πάρῃ κανεὶς.

— Γιατὶ τὸ ὅτι τὴν ἀγαπᾷ καὶ μπορεῖ νὰ κἀνῃ στὸ κάτω κάτω καὶ φορικό γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ δικὴ του ἀφοῦ μάλιστα καὶ αὐτὴ τοελλαινεται γιὰ δαῦτον, αὐτὸ εἶναι σιγυρότατο. Καὶ ὅπως μυρίστηκα, ἐξακολούθησε μὲ φωνὴ σιγανότερη σκύβοντας πρὸς τὸ τραπέζι, φαίνεται πῶς κάθε βράδυ ὁ φίλος μας κατορθώνει ν' ἀνταμιώνῃ μὲ τὴ λεγόμενη. Τώρα ποῦ καὶ πῶς ;...

Σταμάτησε λίγα λεπτά. Μὰ ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὴν ὀρμὴν ποὺ αἰσθανότανε γιὰ ν' ἀνακοινώσῃ τὸ μυστικὸ στοὺς φίλους του ἀφοῦ ἐκεῖνος μονάχα ἦταν ὁ καλὸς πληροφορημένος τῆς παρέας καὶ ἔβλεπε ὅλους νὰ τὸν κυττάζουν μὲ τὸν πόθο ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπο νὰ μάθουνε πῶς ἀκριβῶς ἔχουν τὰ πράγματα, συνέχισε μὲ φωνὴ χαμηλότερη.

— Μεταξὺ μας ὅμως παιδιὰ καὶ νὰ μὴ γίνεται λόγος. — Μιὰ γειτόνισσα τῆς Μαρίκας μοῦ λέει, πῶς... κάθε βράδυ, σχεδόν, κειδὰ μπρὸς πίσω τὰ... μεσάνυχτα, βλέπει μιὰ ἀνδροκὴ σιλονέττα μὲς στὸ σκοτάδι ν' ἀνεβαίνει τὸν τοῖχο τοῦ κήπου τῆς Μαρίκας, καὶ νὰ γλυστᾶ μὲ προφύλαξι ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ δέντρα ὡς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς λεγόμενης, ὅπου καί...

Ἄν προφύλαξε νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του. Ἡ πόρτα τῆς ταβέρνας ἀνοίξε μὲ θόρυβο καὶ παρουσιάστηκε γελαστός ὅπως πάντα ὁ φίλος τους. Μ' ἐνθουσιασμό ὅλοι τους τὸν ὑποδεχτήκανε, μὲ φωνὲς καὶ μὲ φιλικά λόγια τοῦ δόσανε θέσι στὸ τραπέζι τους.

Ἦταν πραγματικὰ ὁρατὸ παιδί ὁ Γιαννάκης. Ψηλὸς, ὄχι πολὺ παχὺς, μ' ἕνα κεφάλι ποὺ τὸ στολίζανε κιστανιμαλιὰ μὲ κανονικὲς σκάλες φρεσκοχτενισμέ-

να καὶ γυαλιστερά, πρόσωπο μελαγχροινὸ μὲ μάτια ἀμυγδαλωτὰ καὶ χεῖλη καλογοαμμένα καὶ σαρκώδη. Ντυμένος στὴ τοῖχα πάντα, ὅπως τοῦ λέγαν οἱ φίλοι του, φοροῦσε κεῖνο τὸ βράδυ ἕνα φαρδὺ γκριζοπανταλόνι καὶ ἀνοιχτὸ πουκάμισο μὲ ἀνασφουγκωμένα τὰ μανίκια ποῦ τοῦ δὶναν ἐμφάνισι ὁρατοῦ ἀθλητοῦ. Μὰ μήπως δὲν ἦτανε καὶ ἀθλητὴς ; Ἔοιχνε τὸ δίσκο πολὺ καλὰ καὶ ὄνειροπολοῦσε νὰ φτάσῃ τὸν πρωταθλητὴ τῆς Ἑλλάδος στὴν ἐπίδοσι. Ἦτανε ὅμως καὶ στὴ ψυχὴ ἀθλητὴς ὁ Γιαννάκης καὶ τὸν καταλάβαινε κανεὶς ἀπὸ τὶς κουβέντες του σὰν τὸν ἔκανε παρέα. Εἶχε πολὺ εὐγενικὲς φιλοδοξίες ποῦ ἤλπιζε νὰ πραγματοποιήσῃ σιγὰ σιγὰ. Ὅσο γι' αὐτὸ ἦτανε αἰσιόδοξος. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦτανε νὰ κἀνῃ καὶ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε εὐτυχισμένη. Μὰ τώρα τὶ θὰ γινόταν μὲ τὰ ἐμπόδια ποῦ ὁ προκομμένος ὁ πατέρας της τοὺς ἔβαζε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς τους ;

Στὸ τραπέζι ποὺ κάθησε μαζί μὲ τοὺς φίλους του εἶπανε ἀρκετὰ σὲ εὐθυμοπάντα τὸν, τραγουδήσανε, ἤπιανε μλόκιο ἔτσιναίτο, ἀστειεύτηκανε πάνω στὸ ζήτημα ποὺ ὅλοι τὸ εἶχανε πάρῃ «ζήτημα τιμῆς» καὶ ὅταν πιά σηκώθηκε νὰ φύγῃ ἀφοῦ χαιρέτησε τὴν παρέα μὲ γέλοια σὰν τίποτα νὰ μὴ συνέβαινε, ποῦ τὸν ἐναρεστοῦσε, τὴν ὥρα ποὺ πήγαινε γιὰ τὴν πόρτα, τοὺς ἔλεγε : Ἔτσι ποῦ λέτε.. Ἄλλοι γέλοια καὶ ἄλλοι κλάμματα ταβιβατοῦρι μεγάλα. Ὑπομονὴ μέρου αὐτοῦ. Καὶ κλίνοντας τὴν πόρτα μ' ὀρμὴν ἐξέφωσι ηκε μὲς τὸ σκοτάδι τῆς ἀστρόφωτης νύχτας.

* *

Ἀγνάτια στὸ χωριὸ ἀλικοβιάφεται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ πορφύρα δύη στέρνει ὡς στὸ χαρούμενο σπῆτι τοῦ Μαστρογιώργη ἀνατύχεια ὀλοπόοφορη σὰν χᾶιδι τοῦ μεγάλου ἀφέντη ποῦ κοιρασμένος γέρνει στὴς νύχτας τὴν ἀγκαλιά. Στὶς προβολίστρας τῶν παραθυριῶν λουλουδίζου ε πεοήφανε τριαντάφυλλα καὶ σεμνοὶ μενεξέδες καὶ μέσα ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐσχόνεται στὴ σιγαλιά τ' ὄνειρομένο δειλινοῦ ἢ μελωδία τοῦ βιολιοῦ καὶ τὸ τρανιάσμα τοῦ λαοῦ του μαζί μὲ τὶς φωνὲς, τὰ γέλοια, καὶ τὰ τραγουδία τῶν καλεστικῶν σήμεγάλη χαρά. Αἴγιοι ἄνθρωποι μαζεμένοι στὸ σπῆτι συγγενολοῦ τῆς νύφης καὶ τοῦ γαμπροῦ μ' ἐπιτραυλῆς τὸν Τζῶν εὐθυμο καὶ συγκινημένο πλάϊ στὴν ἀγαπημένη του Μαρίκα ποῦ ἀπόψε μὲ τὸν ἀραβῶνα θὰ δὶνανε τὸν πρῶτο τους ἐτίσημο δευτὸ. Ἐκεῖνη ντυμένη στὰ ὀλομέταξα ὄζ' φανὸ ἀνε μελαγχολικὴ καὶ συγκινημένη. Ἡ στενωλῶρα καὶ τὰ κλάματα εἶχαν ἀφῆσει στὸ πρόσωπό της βυθιὰ χαραγμένη τὴ μελαγχολία. Τὰ ὄραια μάνια της μὲ τὶς μαζοῦς μετ' ἐξινίες βλεφαρίδες ἦταν στεφανωμένα ἀπὸ τὰ μελανὰ στεφάνια τῆς θλίψης, τὸ πρόσωπό της δὲν ἦταν ὅπως πρὶν ὀδοχόομο καὶ τὰ χεῖλη της εἶχανε χᾶρει τὸ πρῶτο κερασμένο τους χοῶμα ποῦ τὸσες ἡδονικὲς ἔδινε ὄνειροπολήσεις. Τὸ καλοτριαιμένο σωματάκι της δὲν εἶχε στὸ χορό τὴν ἀλυστή του

χαίρι καὶ τὰ πόδια της σέρονονται σ' ἕνα περπάτημα ἀνορεχτο καὶ βαρὺ. Κύτταξε τοὺς ἀνθρώπους μ' ἀφηρημένο βλέμμα καὶ μ' ἕνα χαμόγελο βιασμένο καὶ μηχανικὸ τοὺς εὐχαριστοῦσε γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ τὰ συγχαρητήριά τους.

Ὅλοι τῶχαν βάλει στὸ κέφι μὲ τὸ ὄμορφο ρετιναίτο ποῦ τραβιότανε σὰ νεράκι μὲ τὶς ἔσοτριανισμένες μαριδίτσες τὰ σκοτάδια καὶ τὸ ντόπιο κασέρι τραγουδοῦσανε, χορεύανε μ' ὄρεξι τὸ μπουρδούκο καὶ μέσα στὶς φωνὲς καὶ στοὺς κρότους ἐσχώριζαν οἱ ἐγκάοδιες εὐχὲς, νὰ μᾶς ζήσετε... ὅπως ἐπιθυμεῖτε... ποῦ βγαίνανε τόσο αὐθόορητα γεμάτες εὐλοκίονεα καὶ συγκίνησι ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ἀγαθῶν χωρικῶν.

(Ἐπειτα Συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

Φίλε Κύριε Διευθυντά,

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς «Κυθηραϊκῆς» τὸ ὅποιον κατὰ κἀκὴν τύχην τοῦ Διευθυντοῦ της περιήλθεν εἰς χεῖρας μου ἀνέγνωσα μεταξὺ τῶν τῶσων ἄλλων ἀστειῶν καὶ τὸ ἐξῆς, κατ' αὐτὸν σοβαρὸν, τὸ ὅποιον γράφει ὁ διευθυντὴς του κἀκαρτερθεὶς ἴσως ἀπὸ τὸν εἰρμὸν τῶν κἀψειῶν του καὶ διὰ τοῦ ὀποῖου προσπαθῆ νὰ συγκινήσῃ τοὺς ἐν τῇ ἐξωτερικῇ συνδρομητὰς του οἱ ὀποῖοι ἀντιληφθέντες περὶ πύλας ποιήτητος φυλλάδος πρόκειται ἔκτισαν νὰ τοῦ ἀποστέλλουν τὰς συνδρομὰς των. Γράφει λοιπόν :

«Ἐβίμεθα βέβαιον ὅτι ἄμικ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ «Κυθηραϊκὴ», ἐφημερίδα κατ' ἐξοχὴν τὸν Κυθηραῖον, μὴ ἀνήκουσα εἰς οὐδὲν πολιτικὸν κόμμα μὴ ἐξῆρητοῦσα οὐδὲν δὲν τὰ ἰδιοτελεῖ συμφέροντα, συντηρεῖται ἐκ μόνου τῶν ὁυσιῶν τῆς Διευθύνσεώς της, τῆς ἀσημάντου συνδρομῆς, τὴν ἀναγνωστῶν της, δὲν θὰ λείψῃ κανεὶς ἀπὸ τοῦ νὰ σπεύσῃ νὰ ἐμβάσῃ τὴν συνδρομὴν του».

Αὐτὰ ὅλα τὰ γράφει ἡ «Κυθηραϊκὴ» χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν της ὅτι εἰ ὀλίγο ἔστω ἀναγκᾶσται της εἶναι νοήμονες. Φωνάζει γιὰ νὰ συγκινήσῃ τοὺς ἄλλοτε συνδρομητὰς του ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς κανένον κόμμα καθ' ἣν στιγμὴν ὀλοκλήρως ἢ πρῶτη σελίς καὶ ἡ τετάρτη τοιαύτη εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τὸν ὑποψήφιον τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος μὴ παραλείψῃ οὐδὲ αὐτὴν τὴν καλλιτεχνικὴν φητογραφίαν του νὰ δημοσιεύσῃ. Φαίνεται ὅσα γράφει εἰς τὴν πρῶτην καὶ τετάρτην σελίδα τὰ ἐσχᾶει ὅταν συντάσσει τὴς δευτέρων καὶ τρίτην τοιαύτας ἢ μάλλον προσποιεῖται ὅτι τὰ ἐσχᾶει γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του.

Τὶ κρίμα νὰ ὑπάρχουν ἀκόμικ ἀνθρώποι νοήμονες !

Τίποτε ἄλλο.

Μετ' ὑπολήψεως
ΕΜΜ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ
ΕΜΠΟΡΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΑΤΑΣ

(Συνέχεια εκ της Σελίδος 100)

11. Έκτακτος περίστασις.— Είς τὸν τόπον μας ὑπάρχουσι πολλὰ γαῖαι πλούσιαι εἰς ὀργανικὰς οὐσίας καὶ ἐπομένως δυνάμεναι νὰ χορηγῶσιν εἰς τὰ καλλιεργούμενα φυτὰ ἄφθονον ἄζωτον τοιαῦται γαῖαι εἶναι αἱ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κατακλυζόμεναι, αἱ εὐρισκόμεναι εἰς τὰς κοιλάδας τῶν ποταμῶν, αἱ προερχόμεναι ἀπὸ προσχώσεις κατὰ τὴν νεωτάτην γεωλογικὴν ἐποχὴν κτλ. κτλ. Πολλὰ τῶν γαιῶν τούτων εἶναι κατάλληλοι διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς πατάτας.

Οἱ πατατοκαλλιεργηταὶ τῶν τοιούτων ἄγρῶν πολλάκις δὲν πρέπει νὰ ἀκολουθῶσι τὰς ἀνωτέρω περιγραφείσας μεθόδους· σιχνὰ οἱ τοιοῦτοι καλλιεργηταὶ συμπεριφέρωτον. δύνανται νὰ λιπάνωσι τοὺς ἄγρους των κατ' ἄλλην μέθοδον μετὰ βῆσιν τὸ σχετικῶς φθιγνὸν λίπασμα τοῦ τύπου 0—12—6 ἢ 0—12—12 ἐνισχυόμενον ἐν ἀνάγκῃ κατὰ τὴν ἀνοιξὴν μετὰ ὀλίγον σκέτον νίτρον (τύπος 15—0—0), ἢ ἀκόμη καλλίτερον μετὰ τὸ πλήρες λίπασμα τοῦ τύπου 7—7—3.

12. Συμπέρασμα.— Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων συνάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι: ἡ καλλιέργεια τῆς πατάτας δὲν δύναται νὰ δώσῃ τὸ ἀνώτατον καθαρὸν κέρδος παρὰ διὰ χρήσεως ἀφθόνων χημικῶν λιπασμάτων.

13. Σπόρος.— Αἱ ἀποδόσεις τῆς καλλιέργειας τῆς πατάτας σπουδαιότατα ἐπηρεάζονται καὶ κατὰ μέγα μέρος ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ποικιλίαν καὶ ποιότητα τοῦ χρησιμοποιημένου σπόρου διὰ τοῦτο ὁ πατατοκαλλιεργητὴς χρῶσται μετὰ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν νὰ ἐκλέγῃ τὸν σπόρον (πατάτες) τὸν ὁποῖον θὰ χρησιμοποιήσῃ.

Ὁ σπόρος πρέπει νὰ εἶναι :

α) Τελείως ὑγιής, μὴ ἐγκλείων ἐν ἑαυτῷ σπέρματα ἀσθενειῶν.

β) Τελείως ὄριμος.

γ) Ποικιλίας γονίμου καὶ ἀρίστης ποιότητος καὶ καλοσηματισμένος.

δ) Νὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἐσοδείαν εἰς τρόπον, ὥστε ἡ βλαστικὴ ἱκανότης του νὰ εἶναι μεγίστη.

ε) Κατάλληλος διὰ τὸ κλίμα καὶ τὸ ἔδαφος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ καλλιεργηθῇ.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ σπόρου τῆς πατάτας εἶναι σπουδαιότατον τὸσον σπουδαῖον, ὥστε σήμερον εἰς τὰ γεωργικῶς προηγμένα Κράτη ἡ παραγωγὴ ἀρίστων πατατῶν διὰ σπορᾶν ἀποτελεῖ ὀλόκληρον ἐπιστήμην· πρὸς τούτους ἐκεῖ ὑπάρχουσι καὶ βιομηχανικοὶ οἱκοὶ ἐνασχολούμενοι εἰδικῶς εἰς τὴν παρασκευὴν νέων ποικιλιῶν ἀρίστης ποιότητος διὰ τελείως ἐπιστημονικῶν μεθόδων στηριζομένων εἰς τὴν διαλογὴν διασταυρώσεις κ.τ.λ. Ἡ νέα αὕτη ἐπι-

στήμη ὀνομάζεται *Génétiqve végétale*.

— Κατόπιν τῶν παρατηρήσεων τούτων εὐνόητον εἶναι ὅτι ἡ ἐνταῦθα ἐξέτασις τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος εἶναι ἀδύνατος. Ἡ γεωργία μας εἶναι ἀκόμη πάρα πολὺ πίσω διὰ τοιαῦτα ζητήματα. Σήμερον οἱ ἰδιόκοι μας πατατοκαλλιεργηταὶ χρῶσται πολλὴν προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν νὰ καταβάλλουν διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ σπόρου τὸν ὁποῖον θὰ χρησιμοποιήσων. Ἡ Κύπρος εἰσάγει ἐξ Ἀγγλίας ἀρίστα εἶδη σπόρου πατάτας.

Ἡ Γεωργικὴ ὑπηρεσία δὲ χρῶσται νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς παραγωγῆς παρ' ἡμῖν ποικιλιῶν καταλλήλων διὰ τὰς τοπικὰς μας συνθήκας, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς γεωργοὺς μας ἀρίστης ποιότητος σπόρον.

14. Ποσὸν σπόρου καὶ ἀποστάσεις φυτεύσεως.— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς καλλιέργειας καὶ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν φυτῶν τὰ ὁποῖα θὰ βάλωμεν κατὰ στρέμμα.

Συνήθως οἱ πατατοκαλλιεργηταὶ τὴν κάθε πατάτα τὴν κόπτουν εἰς δύο ἢ πλεῖοτερα κομμάτια καὶ 2 ἢ 3 μάτια καὶ τὸ κάθε κομμάτι φυτεύεται χωριστά.

Ὁ τεμαχισμὸς οὗτος γενικῶς δὲν εἶναι ἀξιοκατάκριτος, ἀρκεῖ νὰ μὴ γίνετα ὑπερβολικὰ· ἀξιοκατάκριτοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μεταχειρίζονται τὴν φλούδα τῆς πατάτας μετὰ ἓνα μόνον μάτι.

Τὸ πρακτικῶς ὀρθὸν εἶναι νὰ χρησιμοποιῶνται πατάται ὀλόκληροι μετρίου μεγέθους καλῶς σχηματισμένα ἔχουσαι τοῦλάχιστον δύο καλὰ καὶ ζυγὰ μάτια.

Συνήθως κατὰ στρέμμα χρησιμοποιοῦνται διὰ φύτευσιν 180—250 ὀκ., ἐνίοτε καὶ πλεόν, πατάτες.

Παρατηροῦμεν ἐνταῦθα ὅτι παρ' ἡμῖν ἡ πατάτα φυτεύεται πάρα πολὺ πυκνὰ (15—20 καὶ σπανίως 25—30 πόντους ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην ἤτοι 16.000—27.000 φυτὰ κατὰ στρέμμα). Ἡ τόσο πυκνὴ φύτευσις ἔχει πλεῖστα μειονεκτήματα ἤτοι α) χροιάζεται ἐπαισθητῶς μεγαλύτερον ποσὸν σπόρου, β) τὰ βοτανίσματα, τὰ σκαλισματα καὶ παραχώματα, τὰ τόσο ἀναγκαῖα εἰς τὴν καλλιέργειαν ταύτην, γίνονται ὑπὸ κακοὺς ὄρους καὶ κοστίζουν ὑπερβολικὰ, γ) ὅταν ἡ πατάτα φυτεύεται τόσο πυκνὰ ἢ ἐσοδεῖα εἶναι μικροτέρα παρὰ ὅταν φυτεύεται ἀραιά. Εἰς τὴν πυκνοφυτευμένην πατάταν τὰ φύλλα, στελέχη, ρίζαι, δηλ. τὰ ἄχρηστα διὰ τὸν γεωργὸν μέρη τοῦ φυτοῦ, εἶναι εἰς ἀναλογίαν πολὺ μεγαλυτέραν παρὰ εἰς τὴν ἀραιοφυτευμένην πατάταν· ἄλλως τε δὲ ἡ πυκνὴ φύτευσις δὲν ἀφίνει ἀρκετὸν χώρον διὰ τὴν ἀνετον ἀνάπτυξιν τοῦ καρποῦ.

Κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην εἰς τὴν προκειμένην καλλιέργειαν ἢ μεταξὺ τῶν γραμμῶν ἀπόστασις πρέπει νὰ εἶναι κατ'

ἐλάχιστον ὄρον 50 πόντων, ἢ δὲ μεταξὺ τῶν φυτῶν τῆς αὐτῆς γραμμῆς ἀπόστασις πρέπει νὰ εἶναι 40 πόντων. Μετὰ τὰς ἀποστάσεις αὐτὰς κατὰ στρέμμα χωροῦν 5.000 φυτὰ.

Ὅταν ἡ πατάτα καλλιεργῆται εἰς καλὰς γαῖας μετὰ τὴν πρέπουσαν ἐπιμέλειαν καὶ μετὰ ἄφθονα λιπάσματα, ἡ φύτευσις πρέπει νὰ εἶναι ἀκόμη ἀραιότερα ἢ ἡ μεταξὺ τῶν γραμμῶν ἀπόστασις νὰ εἶναι 0,60 μ. ἢ δὲ ἀπόστασις μεταξὺ τῶν φυτῶν τῆς αὐτῆς γραμμῆς νὰ εἶνε 0,50 μ. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην κατὰ στρέμμα χωροῦν 3333 φυτὰ.

Ἡ ἀραιὰ φύτευσις ἐπιτρέπει τὰ σκαλισματα τῆς πατάτας νὰ γίνωνται μετὰ ἐπιποσκαλιστηρίων. Τὸ τοιοῦτον εἶναι μεγίστης σπουδαιότητος πάντοτε μὲν, ἀλλ' ἰδίως σήμερον ὅπου τὰ ἐργατικά εἶνε τρομακτικὰ ἀκριβὰ.

Κατὰ τὴν ἰδικὴν μας ἀντίληψιν ἡ φύτευσις τῆς πατάτας πρέπει νὰ γίνηται πολὺ ἀραιότερα ἀπὸ ἐκεῖνην ἢ ὁποῖα σήμερον παρ' ἡμῖν συνηθίζεται.

Δὲν ἔχομεν ὅμως τὴν ἀξίωσιν οἱ πατατοκαλλιεργηταὶ τυφλοῖς ὄμμασι νὰ ἀκολουθήσωσιν τὴν γνώμην μας ταύτην. Ἀπαραίτητον ὅμως καθήκον τῶν καλλιεργητῶν θεωροῦμεν νὰ κάμωσι, ἐπὶ δύο—τρία ἔτη, μικρὰς δοκιμὰς ἐπὶ 100 ἢ 200 τετρ. μέτρων φυτεύσεως τῆς πατάτας εἰς τὰς ἀποστάσεις τὰς ὁποίας παραπάνω ὑπεδείξαμεν. Αἱ μικρὰ αὐτὰ δοκιμαὶ—καὶ ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας—δὲν θὰ τοὺς ζημιώσωσιν ἐπαισθητῶς, ἐνῶ ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας—ἢ ὁποῖα εἶναι κατ' ἡμᾶς βεβαία—πολλὰ ἔχουν νὰ κερδίσωσιν, διότι τὸ κέρδος των δὲν θὰ περιορισθῇ εἰς ἓν μόνον ἔτος, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθῇ ἐπαναλαμβανόμενον ἐτησίως εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

Αἱ τοιαῦται δοκιμαὶ ἀπαραίτητον εἶναι νὰ γίνωνται μετὰ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἀκριβείαν, διότι, ἔνεκα τῆς μηρότητος τῆς ἐπιφανείας, βέβαια ἡ ἀπόλυτος διαφορὰ δὲν θὰ εἶναι καταπληκτικὴ ἀπὸ 100 τετρ. μέτρα βέβαια δὲν ἔχει ὁ γεωργὸς πλεόνασμα κοφίνια καὶ κοφίνια πατάτας, ἀλλὰ μόνον ὀλίγας ὀκάδας· ἀλλὰ καὶ 10 μόνον ὀκάδες ἂν εἶναι ἡ διαφορὰ αὐτῆ, πάλιν εἰς τὸ στρέμμα θὰ εἶναι αἰσθητῆ, διότι τὸ κέρδος θὰ εἶναι 100—150 ὀκάδες· εἰς αὐτὰς πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ οἰκονομία τοῦ σπόρου καὶ τὰ ἄλλα πλεονεκτήματα ποῦ ἀνεφέραμεν. Διὰ τοῦτο συμβουλευόμεν αἱ δοκιμαὶ αὐταὶ νὰ γίνων ἐπὶ ἐνὸς τοῦλάχιστον στρέμματος καὶ ἀπὸ πολλοὺς πατατοκαλλιεργητῶν τῆς ἰδίας περιφερείας. Αἱ πολλαπλαῖ, ἔστω καὶ ἐπὶ μικρὰς ἐκτάσεως δοκιμαί, ἀσφαλῶς ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους θὰ δείξουν εἰς τοὺς πατατοκαλλιεργητῶν τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον πρέπει ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ ἀκολουθήσωσιν.

(Ἐπεται Συνέχεια)

